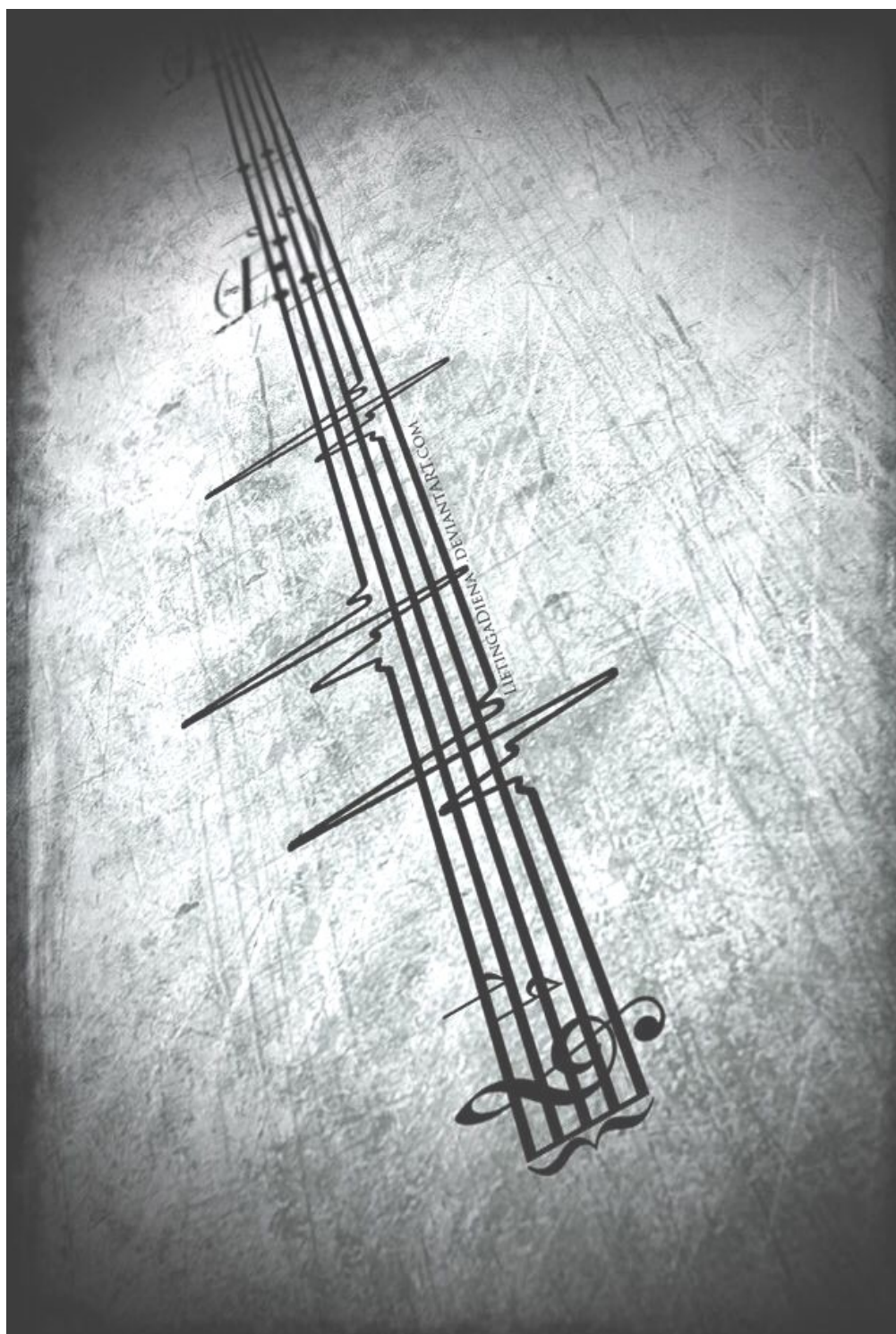

ΣΤΗ ΔΙΑΠΑΣΩΝ

Μουσικό Σχολείο Πρέβεζας

Στη Διαπασών
φύλλο Νο 6
Μάρτιος-Απρίλιος 2016

- Umberto Eco
- Πρόσφυγες
- Φιλανθρωπικές Οργανώσεις
- «Γκάνιτες Λαλούν»
- Έλληνες Συνθέτες
- Χριστίνα Μαξούρη
- Θεατρικό εργαστήριο Πρέβεζας
- Σεϊτάν Παζάρ
- Τα νέα της πόλης
- Βιβλιοκριτική
- Ποίηση
- Τα νέα του Σχολείου μας

Τιμή φύλλου: 1,00 €

Περιεχόμενα

Μουσική

Προβληματισμοί

Συνεντεύξεις

Τέχνες και Γράμματα

Νέα του σχολείου

Περιεχόμενα	2
Umberto Eco	3
Πρόσφυγες	4
Φιλανθρωπικές Οργανώσεις	5
Ο Χάρης Σαρρής μιλάει για τις Γκάντες	6-7
Έλληνες Συνθέτες	7
Χριστίνα Μαξούρη: Συνέντευξη	8-9
Θεατρικό εργαστήρι Πρέβεζας, Συνέντευξη Λίλη Σακκά	9-10
Σειράν Παζάρ: μια ιστορία	11
Τα νέα της πόλης	12
Βιβλιοκριτική Ποίηση	13-15
Τα νέα του σχολείου	16

Αγαπητοί αναγνώστες,

Για μια ακόμα φορά θα θέλαμε να σας ευχαριστήσουμε από καρδιάς για τη στήριξή σας, χωρίς την οποία δεν θα είχαμε καταφέρει σήμερα να εκδώσουμε το τρίτο τεύχος για τη φετινή χρονιά, με ιδέες και άρθρα ήδη σε αναμονή και για το επόμενο (και τελευταίο για φέτος...).

Η αρχική όρεξη για την αναβίωση της σχολικής εφημερίδας, η διάθεση να ακουστεί η φωνή μας και να επικοινωνήσουμε μαζί σας, έχουν ενσταλάξει πραγματική αγάπη σ' αυτό το έντυπο και η χαρά μας είναι διπλή, γιατί κι εσείς το αγκαλιάσατε θερμά, γιατί υπάρχουν κάποιοι, οι δικοί μας κάποιοι, που ακούνε τη φωνή μας...

Οφείλουμε και πάλι να σας ευχαριστήσουμε για τη στήριξή σας, που μας δίνει τη δυνατότητα μέσα από αυτήν τη συλλογική προσπάθεια να συνδράμουμε κι εμείς στη βελτίωση των υποδομών του σχολείου μας. Με το ποσό που συγκεντρώθηκε από το δεύτερο τεύχος καταφέραμε να εξοπλίσουμε το σχολείο μας με μια βιντεοκάμερα, απαραίτητη για ένα σχολείο με τόσες εκδηλώσεις στο βιογραφικό του.

Συνεπείς στο ραντεβού μας, λοιπόν, σ' αυτές τις σελίδες, ευχόμαστε καλή ανάγνωση!

Η συντακτική ομάδα

Συντακτική ομάδα: Βασιλάκου Μένια, Γεωργίου Παρασκευή, Γκρόντα Σουλτάνα, Δημητρακόπουλος Αριστοτέλης, Θεοφάνους Αδαμαντία, Καλνταμπάνη Μαριάννα, Κωνσταντινίδη Έλενα, Κωστόγιαννη Μυρτώ, Κωτσούλας Πυθαγόρας, Ματέρη Ναυσικά, Μπέλλου Εύη, Μπέλλου Ζωή, Νούση-Sanchez Χάρης-Αίηθα, Νούσια Μαρίνα, Ντάκουλα Αποστολία, Ντάκουλα Βασιλική, Παπακωνσταντίνου Βαρβάρα, Παπίρη Ιωάννα, Ποϊκλή Στελίνα, Πουτέτση Φιλιώ, Ρούσσου Ζένια, Σουλιώτης Άγγελος, Σουλιώτης Γιώργος, Σταύρακα Αλεξάνδρα, Τζόκα Μυρτώ, Τόλιου Ευδοξία, Τουμανίδη Ελεωνόρα, Τσιόκου Βασιλική, Τσόκα Αλίκη.

Υπεύθυνη καθηγήτρια: Σιαπανίδου Έλλη

Στοιχεία επικοινωνίας: sti.diapason@gmail.com

Επίσημη ιστοσελίδα του Μουσικού Σχολείου Πρέβεζας:

<http://preveza-music-school.gateweb.gr/>

Ουμπέρτο Έκο

Ένα μικρό αφιέρωμα σε ένα μεγάλο συγγραφέα

Ο Ουμπέρτο Έκο γεννήθηκε στις 5 Ιανουαρίου του 1932 στην Αλεσσάντρια του Πιεμόντε της Ιταλίας και πέθανε στις 19 Φεβρουαρίου του 2016 στο Μιλάνο.

Ήταν πρόεδρος της Σχολής Ανώτατων Ανθρωπιστικών Σπουδών του Πανεπιστημίου της Μπολόνια, όπου διετέλεσε καθηγητής της Σημειωτικής για πολλά χρόνια. Στη μακρόχρονη σταδιοδρομία του αναδείχθηκε επίτιμος διδάκτωρ σε δεκάδες πανεπιστήμια όπως το Πανεπιστήμιο της Σορβόνης, το Πανεπιστήμιο του Κεντ και το Πανεπιστήμιο Αθηνών.

έχουν μεταφραστεί σε αρκετές γλώσσες. Απέκτησε παγκόσμια φήμη για τα μυθιστορήματά του, με πιο γνωστό “Το όνομα του ρόδου”. Ακολούθησαν και άλλα, όπως “Το εκκρεμές του Φουκό”, “Ο Μποντολίνο”, “Το κοιμητήριο της Πράγας”. Έχει αποσπάσει ένα μεγάλο αριθμό βραβείων για τη συνεισφορά του στην παγκόσμια λογοτεχνία και σημαντικές διακρίσεις για τα υπόλοιπα έργα του. Ως άνθρωπος, έμεινε πάντα πιστός στις αξίες και τα ιδανικά στα οποία πί-

Ο όγκος του συγγραφικού του έργου είναι τεράστιος. Έχει γράψει πολλές μελέτες και δοκίμια που

στευε και τα οποία είναι εμφανή στο συγγραφικό του έργο.

Αδαμαντία Θεοφάνους, Α΄ Λυκείου

Κατά καιρούς, ο Έκο έχει πει φράσεις που θα μας ακολουθούν και μετά το θάνατό του. Κάποιες από αυτές παρατίθενται εδώ:

Όταν οι άνθρωποι παύουν να πιστεύουν στο Θεό, δεν είναι γιατί δεν πιστεύουν σε τίποτα, είναι γιατί τότε πιστεύουν στα πάντα.

Έχω καταλήξει να πιστεύω πως ο κόσμος είναι ένα αίνιγμα. Ένα άκακο αίνιγμα που γίνεται επικίνδυνο μόνο από τη δική μας τάση να προσπαθούμε να το ερμηνεύσουμε σαν να περιέχει κάποιο κρυφό νόημα.

Πιστεύω πως αυτό που γινόμαστε εξαρτάται από αυτά που μας μαθαίνουν οι γονείς μας σε άσχετες στιγμές, όταν δεν προσπαθούν να μας διδάξουν. Είμαστε φτιαγμένοι από μικρά κομματάκια σοφίας.

Ο πραγματικός ήρωας είναι ο ήρωας κατά λάθος. Αυτός που στο βάθος ονειρεύεται να γίνει ένας ειλικρινής δειλός σαν όλους τους υπόλοιπους.

Η απουσία είναι για την αγάπη ό,τι και ο άνεμος για τη φωτιά: σβήνει τη μικρή φλόγα και ανάβει τη μεγάλη.

Για να επιβιώσει κανείς πρέπει να λέει ιστορίες.

Όταν κάποιος καλλιτέχνης λέει ότι δεν δημιούργησε ακολουθώντας τους κανόνες, στην ουσία εννοεί πως απλά δημιουργούσε μη γνωρίζοντας πως τους ήξερε ήδη.

Επιχείρηση... Πρόσφυγες

Όλοι μας γνωρίζουμε για τα κύματα προσφύγων που έρχονται κατά χιλιάδες καθημερινά στη χώρα μας, καθώς αυτή αποτελεί γέφυρα ανάμεσα στην Ασία και την Ευρώπη. Αρχικά, πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ότι αυτοί οι άνθρωποι δεν είναι οικονομικοί μετανάστες, αλλά έφυγαν από την πατρίδα τους, γιατί αναγκάστηκαν με μόνη αιτία τον πόλεμο, ο οποίος γίνεται για την απόκτηση κοιτασμάτων πετρελαίου, που διαθέτει σε μεγάλο βαθμό η Ασία.

Ειδικά οι Έλληνες, που έχουν γνωρίσει πλήθος πολέμων και ξεριζωμούς, είναι ιδιαίτερα ευαίσθητοι σε τέτοια κοινωνικά προβλήματα. Μια τέτοια περίπτωση ήταν αυτή των Ελλήνων Μικρασιατών, που εκδιώχθηκαν από τους Τούρκους και ήρθαν ως πρόσφυγες στην Ελλάδα. Οι Έλληνες, περισσότερο από κάθε άλλο λαό στον κόσμο, είναι ιδιαίτερα φιλόξενοι και έχουν επιδείξει αισθήματα αλληλεγγύης πολλές φορές κατά τη διάρκεια της ιστορίας τους. Έτσι, για άλλη μια φορά ο ελληνικός λαός καλείται να δείξει την αλληλεγγύη και την αγάπη του, παρ' όλα τα οικο-

νομικά προβλήματα που αντιμετωπίζει και ο ίδιος, καθώς τα ελληνικά νησιά του Αιγαίου δέχονται χιλιάδες πρόσφυγες, που καταφθάνουν από την Ασία, αφού πρώτα τους έχουν εκμεταλλευτεί οι διάφοροι διακινητές. Αφού φθάσουν στην Ελλάδα, εγκλωβίζονται στη χώρα μας λόγω της έλλειψης ανθρωπιάς από τις Ευρωπαϊκές

χώρες, που έχουν κλείσει τα σύνορα, το μεγαλύτερο μέρος των οποίων είναι αυτές που επιθυμούν να εκμεταλλευτούν τους πόρους των χωρών από τις οποίες προέρχονται οι πρόσφυγες.

Με άλλα λόγια, οι κύριοι υπαίτιοι για την τραγωδία που βιώνουν οι πρόσφυγες είναι οι άπληστες κυβερνήσεις που μπροστά στα υλικά αγαθά και τα χρήματα θυσιάζουν τις ψυχές αθώων ανθρώπων, που είτε σκοτώνονται στον πόλεμο, είτε πνίγονται, είτε πεθαίνουν από ασθένειες που δημιουργούνται λόγω των ακατάλληλων συνθηκών στις οποίες ζουν όταν φθάνουν στη χώρα μας.

Εύη Μπέλλου, Β' Γυμνασίου

Μια φορά κι έναν καιρό

Μια φορά κι έναν καιρό σε μια χώρα μακρινή στην Ασία τη Μικρή έκλαιγαν όλοι, μάνες και παιδιά και ο τόπος πλημμύρισε από δάκρυα πολλά. Έτσι όλοι ψάχναν διαφυγή στο Αιγαίο την πληγή.

Κι εκεί που σκοτώνονταν παιδιά και η θάλασσα είχε γίνει κόκκινη για άλλη μια φορά ακούστηκε μια σιγανή φωνή...

Ας σταματήσει ο πόλεμος ετούτη τη στιγμή!
Ας γίνουν όλοι οι λαοί φίλοι παντοτινοί!

Μα κανείς δεν άκουσε τη φωνή εκτός από ένα μικρό παιδί που είπε μαζί με τη φωνή...

Η ειρήνη θα έρθει ξανά στη γη!

Μα ξάφνου ένας κρότος ακούστηκε εκεί και το μικρό παιδί πάει σε μια χώρα μαγική όπου πετάνε άγγελοι ψηλά και το παιδί έζησε πιο ειρηνικά.

Και στον κόσμο το σκληρό έμεινε μόνο η φωνή που προσπαθεί πιο δυνατά να ακουστεί.

Εύη Μπέλλου, Β' Γυμνασίου

Όταν ο άνθρωπος βοηθάει τον άνθρωπο

Ακόμα και σήμερα, τον 21ο αιώνα, δεν έχουν όλοι οι άνθρωποι τις ίδιες ανέσεις και υλικά αγαθά όπως εμείς. Σε κάποιες χώρες, στις οποίες γίνεται πόλεμος, συνάνθρωποί μας όχι μόνο υποφέρουν από έλλειψη φαγητού, αλλά κάποιοι ασθενούν και δεν έχουν τη δυνατότητα παροχής φαρμάκων. Υπάρχουν, όμως, κάποιες φιλανθρωπικές οργανώσεις, οι οποίες προσπαθούν με διάφορες ενέργειες να εξομαλύνουν την κατάσταση αυτή. Άνθρωποι από όλο τον κόσμο προσπαθούν να βοηθήσουν με το δικό τους τρόπο: κάποιοι υιοθετούν ορφανά παιδιά, κάποιοι στέλνουν υλικά αγαθά και άλλοι αφιερώνουν τη ζωή τους διαμένοντας εκεί και προσφέροντας βοήθεια καθημερινά.

Κάποιες από αυτές τις οργανώσεις είναι:

Η **UNICEF** (προέρχεται από τους αρχικούς χαρα-

κτήρες των αγγλικών λέξεων: United Nations International Children's Emergency Fund, Διεθνές Ταμείο Επείγουσας Βοήθειας των Ηνωμένων Εθνών για τα Παιδιά). Γενικός στόχος της είναι η παροχή μακροπρόθεσμης ανθρωπιστικής βοήθειας σε παιδιά και μητέρες που ζουν σε αναπτυσσόμενες χώρες, καθώς και η στήριξη σχετικών αναπτυξιακών προγραμμάτων. Το 1953 η UNICEF έγινε μόνιμο μέλος του συστήματος του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών και έχει την έδρα της στη Νέα Υόρκη. Τα κύρια έσοδα της UNICEF προέρχονται από κυβερνήσεις κρατών, καθώς και ιδιώτες και ανέρχονταν το 2006 στα 2.781.000.000 δολάρια Η.Π.Α. Το 1965 η UNICEF τιμήθηκε με το Βραβείο Νόμπελ Ειρήνης, για την προστασία των παιδιών του Τρίτου Κόσμου.

Ο **ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ** ιδρύθηκε στις 10 Ιουνίου του 1877. Θεωρείται ο μεγαλύτερος μη κυβερνητικός οργανισμός στον ελλαδικό χώρο. Το έργο του είναι σύνθετο και βασίζεται στην άμεση ανταπόκριση και την εθελοντική προσφορά και δράση των πολιτών. Έχει βασικό στόχο την ανακούφιση του ανθρώπινου πόνου σε περιόδους πολέμου και ειρήνης, περιθάλποντας και στηρίζοντας τραυματίες, ασθενείς, ηλικιωμένους, πρόσφυγες, ανθρώπους που αντιμετωπίζουν οικονομικές δυσκολίες και γενικά όσους ανήκουν σε ευπαθείς ομάδες του πληθυσμού.

Οι **ΓΙΑΤΡΟΙ ΧΩΡΙΣ ΣΥΝΟΡΑ** είναι μια διεθνής,

ανεξάρτητη, ιατρική και ανθρωπιστική οργάνωση, που παρέχει επείγουσα βοήθεια σε άτομα που έχουν πληγεί από ένοπλες συγκρούσεις, επιδημίες, φυσικές καταστροφές ή αποκλεισμό από την παροχή ιατρικής φροντίδας, κυρίως σε χώρες της Αφρικής και της Ασίας, που έχουν έλλειψη ειδών πρώτης ανάγκης.

Ο οργανισμός ιδρύθηκε το 1971 από μια μικρή ομάδα Γάλλων γιατρών και δημοσιογράφων, η οποία πίστευε ότι όλοι οι άνθρωποι έχουν το δικαίωμα στην ιατρική περίθαλψη, ανεξάρτητα από τη φυλή, τη θρησκεία, τα πιστεύω ή τις πολιτικές πεποιθήσεις, και ότι οι ανάγκες αυτών των ανθρώπων υπερβαίνουν το σεβασμό για τα εθνικά σύνορα.

Το 2007 πάνω από 26.000 γιατροί, νοσηλευτές και άλλοι επαγγελματίες υγείας, λογιστικοί εμπειρογνώμονες, μηχανικοί ύδρευσης και αποχέτευσης και διοικητικοί υπάλληλοι παρείχαν ιατρική βοήθεια σε περισσότερες από 60 χώρες.

Μέχρι τώρα πάνω από 450 Έλληνες γιατροί, νοσηλευτές, διοικητικοί και τεχνικοί έχουν συμμετάσχει σε προγράμματα σε πάνω από 40 χώρες. Το Ελληνικό Τμήμα λειτουργεί προγράμματα στη Ζάμπια, το Νίγηρα, τη Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό και το Μαρόκο, ενώ έχουν ολοκληρωθεί προγράμματα στο Μαλάουι, τη Λιβερία, την Αρμενία, τη Γιουγκοσλαβία, την Παλαιστίνη, τη Γεωργία, τη Ρωσία, το Καζακστάν, την Μοζαμβίκη, την Ινδία και την Τουρκία.

Αλεξάνδρα Σταύρακα, Β' Γυμνασίου

Γκάνιντες Λαλούν Χάρης Σαρρής

Στις 24 Φεβρουαρίου το Μουσικό Σχολείο Πρέβεζας σε συνεργασία με την Κινηματογραφική Λέσχη Πρέβεζας πρόβαλαν το ντοκιμαντέρ «Γκάνιντες Λαλούν», του κ. Χάρη Σαρρή. Ο δημιουργός του ντοκιμαντέρ παρουσίασε τη δουλειά του και η εκδήλωση πλαισιώθηκε από ένα σύνολο του σχολείου με έγχορδα και κρουστά υπό την εποπτεία του καθηγητή Πέτρου Τσολάκη. Δεν χάσαμε, λοιπόν, την ευκαιρία να μιλήσουμε με τον κ. Σαρρή τόσο για την γκάνιντα όσο και για την κινηματογραφική αυτή απόπειρα.

Ξέρουμε ότι εργάζεστε στο ΤΕΙ της Άρτας. Σε ποιον τομέα;

Είμαι εθνομουσικολόγος και στο ΤΕΙ της Άρτας δουλεύω από το 2008 διδάσκοντας εθνομουσικολογία και ανθρωπολογία. Εθνομουσικολογία είναι η επιστήμη η οποία μελετά μουσικές άλλων πολιτισμών, δηλαδή όλων των δυτικοευρωπαϊκών. Στις μέρες μας, η εθνομουσικολογία μελετά τη μουσική ως διαδικασία και όχι ως προϊόν, μελετάει δηλαδή ποιος κάνει και τι μουσική, πότε και, κυρίως, γιατί. Οπότε είναι μια επιστήμη που συνδυάζει τη ματιά του μουσικολόγου με τη ματιά του ανθρωπολόγου και θέλει να δει τη μουσική μέσα από τα μάτια της κοινωνίας από την οποία προέρχεται.

Τι μουσική θα λέγαμε ότι παίζει η γκάνιντα;

Έπαιζε τις μουσικές των χωριών από και πέρα η γκάνιντα είναι ένα όργανο, όπως τα άλλα, παίζει δηλαδή ό,τι μουσική θέλεις. Για μένα, ως εθνομουσικολόγος και ερευνητής, θεωρώ ότι είναι σημαντικές οι ρίζες αυτού του οργάνου, όχι απαραίτητα για να τις ακολουθήσουμε ή να τις μιμηθούμε, αλλά για να υπάρχουν ως γνώση, ως πληροφορία. Θεωρώ άδικο γι' αυτό το όργανο να μην έχει ερευνηθεί ο κόσμος του όσο θα του άξιζε. Η γκάνιντα προέρχεται από αγροκτηνοτροφικές κοινωνίες, μικρές, κλειστές, ενδοσκοπικές, που προέρχονται από μια ακριτική περιοχή, τη Θράκη, η οποία έχει ζήσει σε διαφορετικούς ρυθμούς απ' ό,τι η υπόλοιπη Ελλάδα.

Πώς αποφασίσατε να κάνετε αυτό το ντοκιμαντέρ για την γκάνιντα;

Αυτό είναι πολύ μεγάλη ιστορία, γιατί η σχέση μου με την γκάνιντα ξεκίνησε από τα φοιτητικά μου χρόνια, που είχα την ευκαιρία να εργαστώ σε ένα ερευνητικό πρόγραμμα του Μεγάλου Μουσικής, το οποίο ήταν αφιερωμένο στις μουσικές της Θράκης και της Ανατολικής Μακεδονίας.

Βασιστήκατε στην επιτόπια έρευνα. Σε ποια περιοχή ακμάζει ή ήκμαζε η γκάνιντα;

Δεν μπορείς να ασχοληθείς με τις λαϊκές και παραδοσιακές μουσικές αν δεν κάνεις επιτόπια έρευνα, ειδικά όταν έχεις να κάνεις με αγροτικούς πολιτισμούς, όπως αυτούς της Θράκης, τους οποίους εγώ πρόλαβα σε μια πολύ κρίσιμη καμπή. Θεωρώ τον εαυτό μου πολύ τυχερό, γιατί γνώρισα την τελευταία γενιά η οποία έμαθε να τραγουδάει και να χορεύει στην πλατεία του χωριού. Και όχι ανθρώπους που έμαθαν τη μουσική μέσα από τη δισκογραφία και μέσα από τα χορευτικά συγκροτήματα. Μάθανε να παίζουν γκάνιντα στα βοσκοτόπια και όλη αυτή η γενιά μοιραία σκορπίστηκε στα χρόνια του '60 με τη μετανάστευση. Οπότε εγώ τους γνώρισα στα τέλη της δεκαετίας του '90, σε μεγάλη ηλικία

πλέον, έχοντας γυρίσει από τη Γερμανία, μετά από 30 χρόνια, που προσπαθούσαν να βρουν το νήμα της χαμένης τους νιότης. Και η γκάνιντα και τα τραγούδια και οι πολιτιστικοί σύλλογοι και όλα αυτά ήταν μέρος αυτής της προσπάθειας, να βρουν την ταυτότητά τους και να γλυντήσουν για να υπάρξουν.

Γιατί κακά τα ψέματα, αυτό χαρακτηρίζει τη Θράκη, και μιλάω για τη Θράκη, γιατί αυτή είναι η περιοχή που έχω μελετήσει περισσότερο από άλλες περιοχές. Η Θράκη έχει αποψιλωθεί από νέο πληθυσμό. Ήδη από τα χρόνια του 1960, όλες οι νέες γενιές ξενιτεύτηκαν. Γυρίσανε πίσω σε μεγάλη ηλικία και βρήκανε έναν τόπο διαφορετικό από αυτό που αφήσανε και διαφορετικό από αυτόν που φαντάζονταν. Όλος αυτός ο καημός της ξενιτιάς γίνεται τραγούδι και κοινωνικές συμπεριφορές.

Πιστεύετε ότι η παράδοση της γκάνιντας κινδυνεύει να εκλείψει;

Αυτό το φοβόμουν όταν έκανα την έρευνά μου, γιατί τότε στη Θράκη ο πιο μικρός σε ηλικία γκαϊντατζής είχε γεννηθεί το 1939 και οι γκαϊντατζήδες που εγώ μελέτησα ήταν γεννημένοι απ' το 1919 έως το 1939. Μετά υπήρχε ένα κενό δύο γενιών, γιατί η γκάνιντα δεν είναι ένα απλό όργανο, αλλά

σύμβολο ενός κόσμου που είναι συνδεδεμένος με τα χωράφια, με τη ζωή στο χωριό. Είναι ένα αγροτικό όργανο. Όταν μετά τον πόλεμο αυτός ο κόσμος απαξιώθηκε, όλοι θέλανε να φύγουν τρέχοντας από τα χωριά τους και να πάνε στην πόλη, να πάνε στη Γερμανία, με αποτέλεσμα η γκάνιντα να είναι μέρος αυτού του παλιού κόσμου, από τον οποίο θέλουν όλοι να αποδράσουν.

Τελειώνοντας την έρευνά μου, το 2000, οι τελευταίες γραμμές του έργου ήταν ότι δεν υπάρχει συνέχεια. Ευτυχώς διαφεύστηκα, γιατί λίγο μετά που τελείωσα την έρευνά μου, άρχισαν να ξεπετάγονται νέοι, όπως εγώ, που άρχισαν να μελετάνε γκάνιντα, πλησίασαν τους παππούδες και ουσιαστικά άρχισαν να γεφυρώνουν το κενό αυτό των δύο γενιών, δηλαδή γύρισαν την πλάτη στη γενιά των πατεράδων τους, που απαξίωσαν την γκάνιντα. Οι παππούδες μέσω των εγγονών τους πήραν την εκδίκησή τους. Κάθε καλοκαίρι από 17 έως 22 Αυγούστου, στο Διδυμότειχο γίνεται ένα σεμινάριο Εβρίτικης γκάνιντας. Δίνεται έτσι πνοή και στον τόπο και το όργανο, και οι παππούδες το χαίρονται πάρα πολύ, γιατί επισπράττουν την αναγνώριση και το σεβασμό που τους αξίζει μέσα από ντόπιους και ξένους γκαϊντατζήδες.

Η γκάνιντα δεν είναι ένα απλό όργανο που λειτουργεί στο τραπέζι. Κυρίως είναι ένα όργανο φτιαγμένο πάνω στην ανθρώπινη κλίμακα. Δεν είναι το όργανο που θα ανέβεις στη σκηνή, θα παίξεις και θα καταπλήξεις τα πλήθη. Είναι το όργανο που θα παίξει ο φίλος για το φίλο, ο αδερφός για τον αδερφό, ο γείτονας για το

μουσικό σχολείο πρέβεζας

Κινηματογραφική Λέσχη Πρέβεζας

Το Μουσικό Σχολείο Πρέβεζας σε συνεργασία με την Κινηματογραφική Λέσχη Πρέβεζας, παρουσιάζουν το εθνομουσικολογικό ντοκιμαντέρ, σε σκηνοθεσία Δημήτρη Κίτσικουδη

Γκάνιντες Λαλούν

Θα παραστεί ο ερευνητής-δημιουργός του ντοκιμαντέρ,
Χάρης Σαρρής

Περισσότερα:
<http://preveza-music-school.gateweb.gr/el/announcements/public-news/316-gai-do.html>

Τετάρτη 24 Φεβρουαρίου, 8.00 μ.μ.
Πολιτιστικό Κέντρο Δήμου Πρέβεζας

<http://preveza-music-school.gateweb.gr>

γείτονα' και αν απαξιώθηκε η γκάντα ήταν επειδή θίχτηκε η ουσία αυτών των κοινωνιών, που είναι η φιλία, η αλληλεγγύη, η μικροκλίμακα. Η γκάντα λειτουργεί σ' αυτό το πλαίσιο. Για μένα είναι ιδιαίτερα αποκαλυπτικό ότι στις μέρες μας με την οικονομική κρίση, με τις αναζητήσεις και τις ανησυχίες που νιώθουμε ως μεταμοντέρνοι πολίτες, αυτό το όργανο, όχι τυχαία, ξανάρθε στην επιφάνεια. Αυτό που τελικά κάνει η γκάντα είναι να ενώσει τους ανθρώπους και να οδηγήσει την παρέα στην έκσταση και στο γλέντι. Αυτό είναι η ψυχή του οργάνου.

Πείτε μας λίγα πράγματα για την ταινία.

Η ταινία είναι ένα εθνογραφικό φιλμ, που για να τη γυρίσεις πρέπει να κάνεις επιτόπια έρευνα, να έχεις γνωρίσει καλά τους ανθρώπους και να έχεις αποκτήσει τέτοια οικειότητα, ώστε να μπορέσεις να τους κινηματογραφήσεις... Συνδυάζει δύο πράγματα. Απ' τη μια δείχνει το έργο, τον κόσμο των ανθρώπων εκεί (γκαιντατζήδων), απ' την άλλη η ταινία πρέπει να έχει μια καλλι-

τεχνική υφή. Η ταινία αυτή είναι σε σκηνοθεσία του Δημήτρη Κιτσικούδη, με τον οποίο υπογράφουμε το σενάριο, ενώ εγώ έχω κάνει την επιστημονική υποστήριξη και την έρευνα πεδίου. Έγινε σε δεύτερο χρόνο. Εγώ έκανα την έρευνά μου απ' το 1995 μέχρι το 2000. Ο πατέρας του Δ. Κιτσικούδη έπαιζε γκάντα και αυτό βοήθησε.

Αυτό που κάναμε το κάναμε γιατί θέλαμε να δώσουμε φωνή στους ανθρώπους που δεν έχουν, γιατί οι πρωταγωνιστές της ταινίας είναι άνθρωποι πίσω απ' τον ήλιο, που δεν τους υπολογίζει κανείς, που απέχουν απ' το καθημερινό αστικό μοντέλο και κάποιες φορές αντιμετωπίζονται ως *φολκλόρ*. Είναι όμως άνθρωποι που πάνω τους συμπυκνώνεται όλη η νεότερη ιστορία του ελληνισμού. Ο Θεοδόσης και ο Πασχάλης έχουν ζήσει τον εμφύλιο, την ξενιτιά και συνεχίζουν να παίζουν τις γκάντες τους...

Μιχάλης Μπάκος, Γιώργος Σουλιώτης
Γ' Γυμνασίου

ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΥΝΘΕΤΕΣ

Ο Νίκος Κυπουργός

είναι ένας από τους κορυφαίους Έλληνες συνθέτες της νεότερης γενιάς, ο οποίος ασχολείται με το παιδικό τραγούδι και παρουσίαζε την εκπομπή "Τα Μυστικά της Μουσικής" (NEPIT).

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1952. Σπούδασε θεωρητικά της μουσικής και σύγχρονες τεχνικές με τον Γιάννη Α. Παπαϊωάννου, ενώ συνέχισε τις μουσικές του σπουδές στο Παρίσι με υποτροφία του ιδρύματος Ωνάση. Την πενταετία 1983-88 ασχολήθηκε ιδιαίτερα με τη μουσική εκπαίδευση, συμμετέχοντας στη σύνταξη ενός σύγχρονου ελληνικού μουσικοπαιδαγωγικού προγράμματος, παράλληλα με τη διδασκαλία σε ωδεία της Αθήνας και της Καλαμάτας, καθώς και στο Πανεπιστήμιο Αθηνών. Υπήρξε στενός συνεργάτης του Μάνου Χατζηδάκι και ενορχηστρωτής σημαντικών έργων του. Ασχολήθηκε ιδιαίτερα με τη μουσική για το θέατρο, αλλά και τον κινηματογράφο, για την οποία έχει τιμηθεί με το Κρατικό Βραβείο του ΥΠΠΟ, καθώς και με το Βραβείο του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Η μουσική του για την ταινία «Πεθαμένο Λικέρ» έχει τιμηθεί με το Βραβείο Μουσικής στο Διεθνές Φεστιβάλ της Βαλένθια το 1993.

Ο Γιάννης Μαρκόπουλος

είναι ένας από τους σημαντικότερους σύγχρονους Έλληνες συνθέτες. Γεννήθηκε το 1939 στο Ηράκλειο της Κρήτης και άρχισε ωδείο από μικρός μαθαίνοντας θεωρία και βιολί. Οι πρώτες του επιδράσεις προέρχονται από την τοπική μουσική με τους γρήγορους χορούς και τα επαναλαμβανόμενα μικρά μοτίβα τους, από την κλασική μουσική, καθώς και από τη μουσική της ευρύτερης ανατολικής Μεσογείου – και ιδιαίτερα της κοντινής Αιγύπτου. Συνέχισε τις σπουδές του το 1956 με το συνθέτη Γεώργιο Σκλάβο και τον καθηγητή βιολιού Joseph Bustidui. Την ίδια εποχή εισάγεται στο Πάντειο Πανεπιστήμιο για φιλοσοφικές και κοινωνικές σπουδές, ενώ παράλληλα συνθέτει για το θέατρο, τον κινηματογράφο και το χορό. Το 1963 βραβεύεται για τη μουσική του στις *Μικρές Αφροδίτες* του Νίκου Κούνδουρου από το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης και τον ίδιο χρόνο ανεβαίνουν από νέα χορευτικά σύνολα τα έργα του *Θησέας (χορόδραμα)*, *Χιροσίμα (σουίτα μπαλέτου)* και τα *Τρία σκίτσα για χορό*.

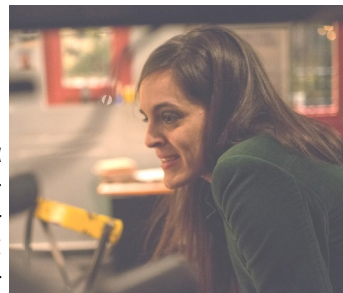
Το 1967 επιβάλλεται στην Ελλάδα η δικτατορία και ο Γιάννης Μαρκόπουλος αναχωρεί στο Λονδίνο. Εκεί εμπλουτίζει τις μουσικές του γνώσεις και συνθέτει την κοσμική καντάτα *Ήλιος ο πρώτος*, σε ποίηση Οδυσσέα Ελύτη και τη μουσική για τη *Λυσιστράτη* του Αριστοφάνη. Παράλληλα, ολοκληρώνει τη μουσική τελετή *Ιδού ο Νυμφίος*, έργο που κρατά ανέκδοτο, εκτός ενός τμήματος, του περίφημου *Ζάβαρα-κάτρα-νέμια*, που αποτελεί ένα από τα πιο διάσημα κομμάτια του.

Το 1969 επιστρέφει στην Αθήνα. Με την είσοδο της δεκαετίας του '70, υλοποιεί το μουσικό του όραμα: καταθέτει μουσικά έργα που χαρακτηρίζονται στο σύνολό τους ως νέα πρόταση και τομή για τη μέχρι τότε ελληνική μουσική πραγματικότητα, έργα με ενότητα της αισθητικής και της φιλοσοφικής άποψης του συνθέτη. Μαζί με τα θεατρικά στιγμιότυπα και τον εικαστικό διάκοσμο στήνει μια πολύτροπη μουσική παράσταση. Διανοούμενοι και φοιτητές γεμίζουν καθημερινά τους χώρους της δραστηριότητάς του, παρά τα εμπόδια της τότε εξουσίας. Τα τραγούδια του γίνονται σύμβολα και μύθοι.

Γρήγορα γίνεται διεθνώς γνωστός δίνοντας αλληπάλληλες συναυλίες ανά τον κόσμο, ενώ δεν σταματά να γράφει και για το θέατρο και τον κινηματογράφο. Από τα έργα της ώριμης περιόδου ξεχωρίζει η *Λειτουργία του Ορφέα* –για φωνή, χορωδία και ορχήστρα–, που απευθύνεται φιλοσοφικά στον επαναπροσδιορισμό της σχέσης του ανθρώπου με τη φύση.

Βαρβάρα Παπακωνσταντίνου, Β' Γυμνασίου

Στη Διαπασών η Χριστίνα Μαξούρη με Δανεικά –αλλά τόσο αυθεντικά– παπούτσια

Αυτό που κάνει τη Χριστίνα Μαξούρη πραγματικό εραστή της τέχνης είναι η ειλικρίνεια και η αγάπη της γι' αυτήν. Ειλικρίνεια, γιατί βγαίνει στη σκηνή σαν ένα παιδί, που, γεμάτο περιέργεια, καταπιάνεται με τους ήχους, τους οποίους μετατρέπει σε μουσική. Δεν διατάζει να καταρρίψει την εικόνα του τέλειου-αλάνθαστου ερμηνευτή, αφού προτιμά να ζήσει μαζί με τους ακροατές της τη μουσική αυτή εμπειρία του *εδώ και τώρα*, με απλότητα. Μπλέκεται, λοιπόν, με το πλήθος και καθιστή οκλαδόν –σαν παιδί– παρασέρνει τους παρόντες σ' ένα συλλογικό τραγούδι και δημιουργεί ένα μουσικό χαλί, που ο κάθε ένας νιώθει ελεύθερος να συνυφάνει με το κομμάτι από την ψυχή του, τραγουδώντας τα αγαπημένα του ελληνικά κομμάτια. Κατά δεύτερον, η παράσταση της Μαξούρη (τα *Δανεικά παπούτσια*) περιέχει πολλή αγάπη, γιατί η αγάπη της για τις τέχνες την έκανε αυτό που είναι: μια ξεχωριστή ερμηνεύτρια. Το θέατρο, λοιπόν, και η μουσική συνέπλευσαν στην 'μποτίλια στο πέλαγο' εκείνο το βράδυ και ο τραγουδιστικός μονόλογος της Χριστίνας μετατράπηκε από σόλο σε ομαδικό τραγουδιστικό παιχνίδι.

Είσαι μια νέα καλλιτέχνης και έχεις επιλέξει να τραγουδάς ρεμπέτικα, και γενικά περισσότερο ελληνικά τραγούδια. Τι σε έκανε να διαλέξεις αυτό το είδος και όχι κάποιο άλλο, πιο εμπορικό είδος, π.χ. ξένα, όπως κάνουν πολλοί στην ηλικία σου; Κάτι που να έχει μεγαλύτερη απήχηση;

Ποιος είπε ότι τα ρεμπέτικα δεν έχουν απήχηση; Όταν ξεκινάς κάτι, διαλέγεις αυτό που αγαπάς, δεν σκέφτεσαι τι θα έχει απήχηση, αυτό είναι έτερον εκάτερον' η εμπορικότητα αν προκύψει καλώς, αν δεν προκύψει, πάλι καλώς. Θέλω να πω, έχει σημασία να κινείσαι, να πηγαίνεις προς τα εκεί που αγαπάς... εγώ αυτά αγαπούσα από παιδί και αυτά αγαπούσα να τραγουδώ και εκτός δουλειάς. Οι ίδιες αγάπες είναι, εμπλουτίζονται φυσικά, μαθαίνω κάθε μέρα... Αλλά μου αρέσει η ελληνική γλώσσα πάρα πολύ, ο λόγος ο ελληνικός, επομένως κατ' επέκταση και τα τραγούδια τα ελληνικά. Λέω και κάποια γαλλικά, αγγλικά και ένα μεξικάνικο, τα οποία με συγκινούν το ίδιο, αλλά σαν τον ελληνικό λόγο για μένα δεν έχει' είναι τεράστιος ο πλούτος.

Πώς ξεκίνησε η ιδέα για τα "δανεικά παπούτσια" που ερμηνεύεις σχεδόν σόλο, χωρίς τη συνοδεία οργάνων;

Ξεκίνησε πριν δυο χρόνια από μια μεγάλη ανάγκη δική μου να επικοινωνήσω αμεσότερα με τους γύρω μου. Έβλεπα την πόλη, την Αθήνα -εκεί που μένω δηλαδή- να στενεύει πάρα πολύ και να μην υπάρχει καμία ανθρώπινη επαφή. Αυτό δεν μπορούσα να το δεχτώ ως πραγματικότητα και ως θέσφατο και ήθελα να το ανατρέψω, στο δικό μου το μικρόκοσμο, κι έτσι άρχισα να σκέφτομαι έναν τρόπο για να μπορώ να επικοινωνήσω πιο άμεσα. Βέβαια, δεν το σκέφτηκα πολύ, συνέβη αυθόρμητα, με έναν τρόπο άμεσο, δηλαδή εδώ που καθόμαστε, ας πούμε, φαντασιωνόμουν να αρχίζω: «*τριγυρούσανε τα χρόνια...*» (σιγοτραγουδά). Το τραγούδι έχει άμεση επαφή, μπορεί άμεσα να φτάσει στο αυτί και στην ψυχή, κι έτσι ήθελα έναν τρόπο όσο πιο άμεσα, χωρίς μεσάζοντες, χωρίς φίλτρο, χωρίς προσχήματα να επικοινωνήσω. Επίσης, ήταν μια πολύ καλή ευκαιρία πράγματα που κατά καιρούς, από παιδί μέχρι το σήμερα ή το τότε που ξεκίνησα την παράσταση, με συγκινούσαν και με τάραζαν και με

ενέπνεαν, να τα φέρω κοντά μου.

Με ποια αφορμή ξεκίνησες το τραγούδι γενικά;

Δεν υπήρξε αφορμή, δεν θυμάμαι να υπήρξε αφορμή, συνέβη φυσικά, όπως μιλάμε τώρα' θυμάμαι δηλαδή τον εαυτό μου ως παιδί να τραγουδά πάντα, χάλια βέβαια... (γέλια). Δεν υπήρξε κάτι που να λέω "εκεί θέλω να πάω, αυτό θέλω να γίνω...", καθόλου, καμία σχέση, συνέβη φυσικά, όπως μιλάμε τώρα...

Υπήρχε κάποιος κινητήριος παράγοντας, στο να πεις "εγώ με αυτό θα ζήσω"; Ή ήταν απλά φυσική απόρροια επειδή το τραγούδι ήταν σημαντικός παράγοντας στη ζωή σου γενικά;

Ήταν μια φυσιολογική συνέχεια πραγμάτων, δεν υπάρχει κάποιος στην οικογένεια που το κάνει για να το ακολουθήσω κι εγώ. Βασικά, όλα ξεκίνησαν από το θέατρο' δηλαδή, ζούσα στο Πόρτο Ράφτη και πήγαινα στο Μαρκόπουλο σχολείο κι εκεί υπήρχε μια θεατρική ομάδα, με μεγαλύτερα παιδιά από εμένα' πήγαινα και τους έβλεπα και ήθελα να βρεθώ στην σκηνή, είχα μια τεράστια παρόρμηση, χωρίς να μπορώ να φιλτράρω ή να αποκωδικοποιήσω το γιατί και

το πώς. Άλλωστε δεν είχε σημασία σε εκείνη την ηλικία... Κι έτσι ξεκίνησα να πηγαίνω στην ομάδα και σιγά-σιγά και στη χορωδία, αλλά και πάλι στη χορωδία το έκανα για την παρέα και από ευχαρίστηση. Η πρώτη μου αγάπη που πήγα και σπούδασα είναι το θέατρο και παραμένει, αλλά παράλληλα μπήκε και το τραγούδι, μάλλον εγώ μπήκα σε αυτό... (γέλια) άρχισαν και τα δύο να μεγαλώνουν μέσα μου και όλα βγήκαν φυσικά, το ένα έφερε το άλλο κάπως...

Πόσα χρόνια ασχολείσαι επαγγελματικά;

Από τα χρόνια της σχολής, δηλαδή από το 2000 και μετά τραγουδούσα σε κάποια μαγαζιά για ένα χαρτζιλίκι, μετά αυτό απέκτησε άλλη συχνότητα κι έγινε ένας πολύ βασικός πόρος, δηλαδή με αυτό πλήρωνα την σχολή, το ενοικίο μου, γιατί ήθελα κάποια αυτονομία, κλασική ενηλικίωση... Οπότε ή σπούδαζα και τραγουδούσα ή δούλευα παράλληλα στο θέατρο και τραγουδούσα. Αλλά η χρονιά που έγινε μέσα μου ένα άνοιγμα, που αναρωτήθηκα τι θα κάνω, ήταν το καλοκαίρι του 2010 που τραγουδούσα στην Σαντορίνη. Δεν έχει σημασία όμως πόσα χρόνια το κάνεις, ▶

αλλά με τι τρόπο, και θεωρώ τα πρώτα χρόνια φύγαν έτσι, ενώ μέσα μου δεν είχα καταλάβει τι γίνεται, οπότε ούτε το δούλευα αντίστοιχα, ούτε το πρόσεχα αντίστοιχα, ούτε άκουγα μουσικές αντίστοιχα, γιατί γίνονταν όλα παράλληλα με το θέατρο, στο οποίο ήμουν πολύ προσηλωμένη. Ουσιαστικά το καλοκαίρι του 2010 αυτά τα δυο ήρθαν σ' ένα ισοζύγιο και άρχισα να το ψαχουλεύω το ίδιο, να το σκαλίζω το ίδιο -μέσα μου εννοώ αρχικά- κι ύστερα εξωτερικά.

Ποιο είναι το αγαπημένο σας τραγούδι από αυτά που ερμηνεύετε;

Άσε... πολλά!

Ποιο θα θέλατε να ερμηνεύσετε εσείς;

Το "Τρελέ τσιγγάνε", τις "Τύψεις" του Μάνου Χατζηδάκι, ένα πολύ αγαπημένο μου είναι το "Cucurrucucú Paloma", ένα μεξικάνικο φλαμένκο, που έγινε πολύ γνωστό από την ταινία του Αλμοδόβαρ, "Μίλα της". Όλα αυτά που έχουν τα Δανεικά τα αγαπώ πολύ κι άλλα τόσα...

Η τελευταία σου δουλειά, αυτό το project ας πούμε, είναι κάτι ατομικό, τραγούδια ενός ατόμου, ωστόσο βλέπω ότι όλο αυτό γίνεται και πολύ παρεϊστικό, σαν μια αγκαλιά, σαν με τη φωνή να ενώνεις πολλούς ανθρώπους γύρω σου και να τους κάνεις να τραγουδάνε όλοι μαζί σιγανά.

Κάποιες φορές τραγουδάμε και δυνατά σε πληροφορώ και είναι πολύ ωραίο...!

Αυτό πώς σε κάνει να νιώθεις; Νιώθεις δηλαδή αυτή τη συλλογικότητα, νιώθεις ότι η τέχνη ενώνει τους ανθρώπους, πώς το βλέπεις;

Δυνάμει, ναι, η μουσική έχει αυτήν την πολύ μεγάλη δύναμη να ενώνει, με την μουσική υπάρχει ένας κοινός τόπος. Αν τώρα ειπωθεί το «Μια φορά θυμάμαι», «Τα παιδιά της γειτονιάς σου», το "Τι σήμερα τι αύριο τι τώρα" και το "Θα κεντήσω" του Λοΐζου, είναι τραγούδια με τα οποία λίγο πολύ διάφορες ηλικίες, όχι μόνο οι πενηντάρηδες και οι μαμάδες μας, αλλά και πιο μικρές ηλικίες συγκινούνται...

Αν είσαι Έλληνας έχεις μεγαλώσει με αυτά τέλος πάντων...

Ναι, αλλά πρέπει να σας πω ότι και στο εξωτερικό, στο Λονδίνο -που πήγα δύο φορές- και το Παρίσι, που πήγα με αυτήν την παράσταση είχαν πολύ πιο μεγάλη απήχηση τα ελληνικά τραγούδια πάρα τα ξένα. Και θα επιστρέψω πάλι στον ελληνικό λόγο, έχει πολλή σημασία. Το τραγούδι, το μέλισμα το καταλαβαίνουν, και δεν είναι μόνο η μελωδία που ντύνει το λόγο, είναι ο ίδιος ο λόγος, η ίδια η ελληνική γλώσσα που έχει από μόνη της μουσικότητα.

Η τέχνη... ενώνει, φυσικά... η τέχνη θέλει κι από μας προσπάθεια... Η τέχνη δεν έχει κανένα μαγικό ραβδάκι, την τέχνη τη φτιάχνουν άνθρωποι για άλλους ανθρώπους. Ναι, έχει αυτή τη δύναμη της ένωσης, όχι πάντα, όχι σε όλους τους καιρούς, η μουσική πιο πολύ—συγκεκριμένα η μουσική. Και γι' αυτό και στα «Δανεικά παπούτσια» συμβαίνει αυτό, δεν το προκαλώ εγώ, το προκαλεί η ίδια η μουσική.

Ευχαριστούμε τη Μαρία Σπυράκου που μας έφερε σε επαφή με τη Χριστίνα Μαξούρη για να επιτευχθεί αυτή η συνέντευξη.

*Χάρης-Αίησος Νούση-Sanchez, Γ' Λυκείου
Αποστολία Ντάκουλα, Β' Γυμνασίου*

Δεν είναι μόνο η μελωδία που ντύνει το λόγο, είναι ο ίδιος ο λόγος, η ίδια η ελληνική γλώσσα που έχει από μόνη της μουσικότητα.

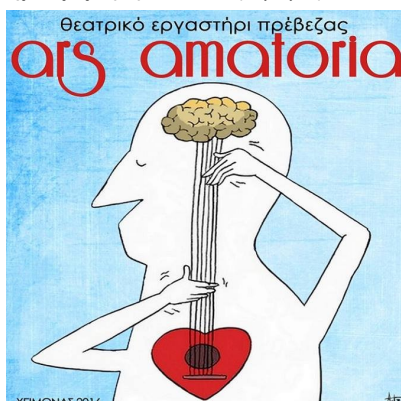
Θεατρικό εργαστήρι πρέβεζας

Με αφορμή την τελευταία παράστασή του, με τίτλο «ars amatoria», η εφημερίδα μας προσέγγισε το θεατρικό εργαστήρι Πρέβεζας, που τόσα χρόνια αποτελεί μια κοιτίδα πολιτισμού για τη μικρή μας πόλη. Το να δώσω μια περιγραφή της παράστασης δεν είναι και τόσο εύκολο, αφού αυτή δεν είχε αρχή, μέση και τέλος. Αυτό που ξέρω, όμως, είναι ότι ήταν ένα έργο ευχάριστο, ασυνήθιστο και γεμάτο εξαιρετικά κείμενα του Οβίδιου, Τζελαλαντίν Ρουμί, Σοφοκλή και τις εξομολογήσεις του Αγίου Αυγουστίνου, όλα σχετικά με τον έρωτα και την αγάπη, αποδοσμένα με τον καλύτερο δυνατό τρόπο από τους ηθοποιούς της ομάδας, που είναι όλοι τους ερασιτέχνες. Τα κείμενα παισιώνονταν απ' τη ζωντανή μουσική η οποία βρισκόταν σε πλήρη εναρμόνιση με το περιεχόμενό τους. Μετά το τέλος της παράστασης μιλήσαμε με την κυρία Λίλη Σακκά, σκηνοθέτη και δημιουργό της ομάδας.

Πότε και πώς ξεκίνησε το Θεατρικό Εργαστήρι Πρέβεζας;

Ξεκινήσαμε το 1998. Υπήρξαν κάποια παιδιά που είχαν πολύ μεγάλο ενδιαφέρον για το θέατρο και επειδή είχαμε παρακολουθήσει εγώ και ο Αλέξανδρος Τσανέλης κάποια σεμινάρια με το Θόδωρο Τερζόπουλο, αρκετά μεγάλης διάρκειας, μας ζήτησαν να αναλάβουμε τη σκηνοθεσία σε κάποιο έργο. Έτσι μαζεψήκαμε, αρχίσαμε να συζητάμε και διαμορφώσαμε μια αίθουσα περίπου 100 θέσεων στους παλιούς προσκόπους, βρήκαμε το πρώτο έργο, «Το ματωμένο γάμο» του Λόρκα, και... ξεκινήσαμε. Από διάθεση να κάνουμε κάτι πάνω στο θέατρο. Στο κτίριο των προσκόπων μείναμε αρκετά χρόνια, κάναμε τις παραστάσεις μας,

τις πρόβες και κάποια σεμινάρια.

Αυτός ο χώρος που είστε σήμερα πώς προέκυψε;

Όταν μας έδωξαν απ' τους προσκόπους, για δύο χρόνια νοικιάζαμε μια αποθήκη. Αλλά επειδή τα πράγματα ήταν πάρα πολύ δύσκολα οικονομικά, επειδή δεν υπάρχει κάποιος να μας βοηθήσει (ό,τι έσοδα έχουμε από μια παράσταση πηγαίνουν στην επόμενη), ψάξαμε να βρούμε κάτι άλλο. Ο χώρος εδώ ήταν ένας χώρος έρημος και αποφασίσαμε να τον συντηρήσουμε, να του δώσουμε ζωή, και αυτός να μας βοηθήσει' έτσι ήρθαμε στο Κάστρο. Εδώ, λοιπόν, εκτός από τις πρόβες και τις δικές μας παραστάσεις δίνονται ▶

σεμινάρια και φιλοξενούνται παραστάσεις από Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάργα, Αργίριο κ.ά.

Κάνετε γενικά πολλά πράγματα, θυμάμαι κάτι σχετικό με το τσίρκο.

Αυτό ήταν ένα παιδικό σεμινάριο για τους ζογκλέρ, την *com-media dell' arte*, και η ίδια ομάδα έκανε σεμινάριο και για μεγάλους και για την ομάδα μας. Είναι βασικό για μας να φέρνουμε παραστάσεις και σεμινάρια, να βλέπουμε και να μαθαίνουμε εμείς, να παρακολουθεί και ο κόσμος. Αξίζει να αναφέρω κάποιους από τους ηθοποιούς που είτε δίδαξαν είτε έπαιξαν εδώ: η Κάτια Γέρου, ο Στέλιος Μάινας, η Όλια Λαζαρίδου, ο Νίκος Αρβανίτης, η Αγγελική Παπαθεμελή, ο Τάσος Δήμας και Σάββας Στρούμπος από την ομάδα ΑΤΤΙΣ, ο Γεράσιμος Γεννατάς κ.ά. Από πέρυσι έχουμε ξεκινήσει με παιδάκια και κάνουμε τα σαββατοκύριακα θεατρικό παιχνίδι. Πέρυσι το είχε αναλάβει ο Κώστας Καλύβας και φέτος ο Κοσμάς Μαρκής.

Η Πρέβεζα σας στήριζε, σας στηρίζει;

Ναι, πάρα πολύ. Η Πρέβεζα έχει παρά πολύ καλό κοινό, ο κόσμος θέλει πολύ να δει θέατρο. Υπήρχε μια πολύ μεγάλη υποστήριξη από την Πρέβεζα και για το χώρο και για τις παραστάσεις που φέρναμε, πολύ δε περισσότερο για τις δικές μας παραστάσεις. Τα τελευταία περίπου δύο χρόνια, βέβαια, λόγω των οικονομικών δυσκολιών, έχει μειωθεί αρκετά ο κόσμος που έρχεται στις παραστάσεις.

Οι ηθοποιοί είναι ίδιοι από όταν ξεκινήσατε ή έρχονται και καινούργια άτομα;

Υπάρχει ένας πυρήνας τεσσάρων ατόμων, η Βιβή, ο Αλέκος, η Γεωργία και εγώ από το 1998. Όλα αυτά τα χρόνια έχει περάσει πάρα πολύς κόσμος. Κάποιοι μένουν για κάποια έργα, κάποιοι φεύγουν, κάποια κορίτσια έμειναν έγκυες, γέννησαν, μεγάλωσαν τα παιδάκια τους και μετά ξαναγύρισαν.

Είστε γενικά «ανοιχτοί» σε νέα άτομα;

Φυσικά και είμαστε ανοιχτοί, αρκεί κάποιος που έρχεται να παρακολουθήσει τον τρόπο δουλειάς' αν του κάνει, μπορεί να συμμετέχει σ' αυτό... αν έχει όρεξη για δουλειά μπορεί να παραμείνει, είμαστε ανοιχτοί και θέλουμε κόσμο.

Ποιος είναι ο τρόπος δουλειάς σας;

Ο τρόπος δουλειάς μας αφορά καταρχάς το σώμα, την κίνηση, τη φωνή, το βλέμμα και το λόγο φυσικά. Γίνεται μια εκπαίδευση σε κάθε κομμάτι ξεχωριστά και σε όλα μαζί. Δεν παίρνουμε ένα κείμενο να το διαβάσουμε απλά και να το βγάλουμε, αλλά γίνεται μια δουλειά σε λεπτομέρεια. Είναι κάτι που δεν γίνεται μόνο για την παράσταση, αλλά μας βοηθάει και σε άλλους τομείς της ζωής μας.

Κάνετε κάθε χρόνο παράσταση; Τι έργα ανεβάζετε και πώς τα επιλέγετε;

Δεν ανεβάζουμε κάθε χρόνο, αλλά όποτε είμαστε έτοιμοι. Τα έργα τα αποφασίζουμε όλοι μαζί ή τουλάχιστον να είναι κάτι που να αρέσει στην πλειοψηφία. Έχουμε πρόβλημα τι έργο θα επιλέξουμε, καθώς από άποψη ατόμων, πρέπει να έχεις αντίστοιχους ρόλους. Γ' αυτό, κατά κάποιον τρόπο, «πειράζουμε» τα έργα, κάνουμε κάποια επέμβαση στο κείμενο, αφαιρούνται ή προστίθενται πράγματα, ώστε να μπορούν όλοι να συμμετέχουν. Είναι πολύ δύσκολο να βρεις κείμενο που να σου αρέσει και να έχουμε και όλα τα άτομα που χρειάζεται. Αυτή τη στιγμή, για παράδειγμα, είναι πολύ περισσότερες οι γυναίκες.

Παίζετε και σε άλλες πόλεις;

Ναι, κάνουμε περιοδείες με τα έργα. Έχουμε παίξει στην Αθήνα, στο Αργίριο, στη Ναύπακτο, Λευκάδα, σε όλη την Ήπειρο, σε πλατείες χωριών το καλοκαίρι, στην Αλβανία στη Δερβιτσάνη, σε πάρα πολλά μέρη, όπου μας καλούν.

Νομίζω ότι έχετε βραβευτεί...

Ναι, στο πρώτο έργο μας. Στο φεστιβάλ ερασιτεχνικών θιάσων του Ζωγράφου, με το «Ματωμένο γάμο» του Λόρκα, πήραμε βραβείο σκηνοθεσίας και βραβείο πρωτότυπης μουσικής, που είχαν γράψει ο Βασίλης Νταλλής και ο Κώστας Αντύπας.

Άλλα έργα που έχετε ανεβάσει;

Από το 1998 μετά το Ματωμένο γάμο έχουμε ανεβάσει πάρα πολλά έργα: *Τρωάδες*, *Φρικαντέλα*, *Σελεστίνια* -που μετά από επίσημη πρόσκληση παίχτηκε με μεγάλη επιτυχία στο Ινστιτούτο Ισπανικών Σπουδών «ΘΕΡΒΑΝΤΕΣ» στην Αθήνα-, *Όνειρο Καλοκαιρινής Νύχτας*, *Ένα δένδρο που το λέγανε Νικόλα*, *Η Δικτατορία της Ομορφιάς*, *Την αγαπήσαμε και 'μεις* -βασισμένο στο βιβλίο της Γεωργίας Σκοπούλη, «Αυτές που γίναν ένα με τη γη», ένα έργο σταθμός για εμάς που ακόμα από το 2008 μας ζητούν να παίξουμε-, *Αναζητώντας τον Προμηθέα* και το τωρινό, *Ars Amatoria-Η τέχνη του Έρωτα*.

Πείτε μας δυο λόγια γι' αυτήν την παράσταση και τους συγτελεστές της.

Το έργο αυτό το δουλεύαμε πάνω από ένα χρόνο. Αφορά ένα θέμα βασικό για μας και πιστεύω για όλο τον κόσμο: τον έρωτα και την αγάπη, και ήταν μια ευκαιρία μέσα από τον Οβίδιο, που έχει και χιούμορ και είναι λίγο δηκτικός, να δεις απ' όλες τις απόψεις, πώς μπορεί να λειτουργήσει ο έρωτας. Βασικά, είναι οδηγίες που δίνουν δύο ομάδες κοριτσιών για το πώς μπορείς να ξεπεράσεις τον έρωτά σου και πώς μπορείς να κατακτήσεις τον έρωτά σου, με κεντρικό σημείο πάντα την αγάπη. Αυτό που υπάρχει μέσα μας και πολλές φορές δεν το καταλαβαίνουμε. Αγάπη προς όλους, όχι μόνο προς το αντικείμενο του πόθου μας, αλλά προς το συνάνθρωπο, το φίλο, το γείτονα, το παιδί. Στο έργο ακούγονται από τους ηθοποιούς τραγούδια που έχουν άμεση σχέση με το κείμενο και συνοδεύουν ζωντανά οι μουσικοί Δημήτρης Κατηνιώτης και Νίκος Ρώσσο, επίσης έχει γραφτεί και cd με τη μουσική.

Στην παράσταση παίζουν: Κώστας Καλύβας, Λίλα Κουτσοτόλη, Βιβή Μπάρκα, Σούλα Μπαχλάβα, Ιωάννα Μπόμπορη, Άντα Νίκα, Γεωργία Παπαδιώτη, Φαίδρα Τζιάλλα, Λαμπρινή Τζίμα, Αθανασία Γιάκου.

Επιλογή και επεξεργασία κειμένων, σκηνοθεσία και επιμέλεια κίνησης: Λίλη Σακκά.

Βοηθός σκηνοθέτη: Γεωργία Παπαδιώτη.

Ηχολήπτης: Θοδωρής Τόλης.

Αφίσα και πρόγραμμα: Μαριάννα Καββαδία.

Επίσης, στις 8 Μαΐου είμαστε καλεσμένοι και θα ανεβάσουμε το έργο στα Γιάννενα.

Μαρίνα Νούσια, Β' Λυκείου

Σειτάν Παζάρ: οξύμωρη η ονομασία του... Το πιο όμορφο σοκάκι της πόλης!

Το **Σειτάν Παζάρ** είναι ένα ανηφορικό δρομάκι το οποίο βρίσκεται στο κέντρο της Πρέβεζας, κοντά στο ναό του Αγίου Χαραλάμπους (πολιούχου της πόλης) και αποτελεί τον πιο γραφικό δρόμο της. Το Σειτάν Παζάρ, που στα τουρκικά σημαίνει «παζάρι του διαβόλου», πήρε την ονομασία του από τη φράση ενός Τούρκου Αγά. Πιο συγκεκριμένα, ο καταπιεστικός αυτός Αγάς περνούσε από εκεί κάθε μέρα με το άλογό του. Οι κάτοικοι, που τον μισούσαν, άλειψαν ένα βράδυ το στενό με σαπούνι, με αποτέλεσμα την επόμενη μέρα να γλιστρήσει και πέφτοντας να φωνάξει: «Σειτάν Παζάρ!». Η ονομασία αυτή έχει διασωθεί και χρησιμοποιείται μέχρι σήμερα.

Σε αυτό το τεύχος, λοιπόν, θεωρήσαμε ενδιαφέρον να μιλήσουμε με μερικούς καταστηματαρχές, που διατηρούν ακόμα τις επιχειρήσεις τους στο στενό και οι οποίες αποτελούν μερικά από τα παλιότερα μαγαζιά της πόλης. Μας μίλησαν για το Σειτάν Παζάρ όπως το γνώρισαν οι ίδιοι, αλλά και το σήμερα...

Το καφενείο του κυρίου Σταύρου Κώστα

Το παραδοσιακό καφενείο του κυρίου Σταύρου λειτουργεί 40 χρόνια και ο ίδιος θεωρεί τον εαυτό του πολύ τυχερό που έχει ένα από τα πιο παλιά μαγαζιά του Σειτάν Παζάρ. Όταν του ζητήσαμε να μας μιλήσει για ένα από τα σημαντικότερα έθιμα που γίνονταν εκεί, εκείνος μας ανέφερε

τα «κούλουμα». Το έθιμο αυτό, που τελούνταν την Καθαρά Δευτέρα, έμοιαζε με γιορτή, καθώς είχε μουσική και συμμετείχε πολύς κόσμος. Επίσης, μας είπε πως από τα παλαιότερα χρόνια έχει παρατηρηθεί σημαντική αλλαγή στον οικονομικό τομέα και αυτό το γεγονός έχει οδηγήσει στο κλείσιμο πολλών επιχειρήσεων. Το καλοκαίρι παρατηρείται μια πιο αυξημένη κίνηση, κυρίως λόγω τουριστών, μιας και αυτός είναι ένας από τους πιο γνωστούς και ιστορικούς δρόμους της πόλης, καθώς εκεί ζούσε ο μεγάλος ποιητής Κώστας Καρυωτάκης.

Το κηροπωλείο της κυρίας Μαρίας Φραγκούλη

Το κηροπωλείο της κυρίας Μαρίας λειτουργεί από το 1996, δηλαδή 50 χρόνια. Αρχικά το λειτουργούσε ο πατέρας της και τα τελευταία 33 χρόνια έχει αναλάβει η ίδια την επιχείρηση. Παλαιότερα, το μαγαζί πουλούσε μόνο χειροποίητα κεριά δικής τους παραγωγής, ενώ σήμερα εμπορεύεται έτοιμα κεριά, διακοσμητικά και εκκλησιαστικά αντικείμενα. Μας λέει πως ο πατέρας της παρασκεύαζε μόνο του τα κεριά ανακυκλώνοντας το χρησιμοποιημένο κερί της εκκλησίας. Υπάρχουν δύο

είδη κεριών, αυτά που φτιάχνονται από την παραφίνη και αυτά από το φυσικό κερί της μέλισσας. Ο παρασκευαστής περνούσε την κλωστή μέσα από ένα τελάρο και έπειτα αυτό το βουτούσε πολλές φορές μέσα στο λωμένο κερί, ώστε να αποκτήσουν το απαιτούμενο μέγεθος. Η παρασκευή των λαμπάδων διαφέρει λίγο από αυτή των κεριών, καθώς κρεμούσαν την κλωστή από ένα καρφί αντί να τη βάλουν σε τελάρο. Ωστόσο, στη σύγχρονη εποχή η ποιότητα των κεριών έχει υποβαθμιστεί αρκετά, αφού η μαζική παρασκευή τους στα εργοστάσια προϋποθέτει τη χρήση πολλών χημικών ουσιών. Τέλος, αναφέρει πως τα τελευταία χρόνια έχει παρατηρηθεί αύξηση της ζήτησης των κεριών καθώς και των εκκλησιαστικών αντικειμένων, λόγω της μεγαλύτερης ποικιλίας αυτών των ειδών.

Το κουρείο του κυρίου Τιμολέοντα Βέσκα

Το κουρείο του κυρίου Τιμολέοντα λειτουργεί από το 1920, δηλαδή 96 χρόνια. Άνοιξε από τον πατέρα του, στη συνέχεια το λειτουργήσε ο κύριος Λευτέρης Παπαδημητρίου και από το 1956 το έχει και το λειτουργεί ο ίδιος. Το κτήριο αυτό ανήκει στην εκκλησία

του Αγίου Χαραλάμπους και ο κύριος Τιμολέων το νοικιάζει. Αρχικά, στην πόλη της Πρέβεζας υπήρχαν 32 κουρεία, ενώ σήμερα ο αριθμός τους έχει αυξηθεί, γεγονός που έχει προκαλέσει δυσκολίες και έχει μειώσει την πελατεία. Παλαιότερα, θυμάται, η σχέση του με τους πελάτες ήταν καλύτερη, καθώς και οι άνθρωποι στην Πρέβεζα ήταν πιο δεμένοι μεταξύ τους. Ωστόσο, αλλαγή δεν έχει παρατηρηθεί μόνο στις σχέσεις των ανθρώπων, αλλά και η όψη του Σειτάν Παζάρ έχει αλλάξει, καθώς έχουν ανοίξει σε αυτό και άλλα μαγαζιά. Τέλος, ο κύριος Τιμολέων θεωρεί πολύ περήφανο τον εαυτό του που έχει ένα από τα παλαιότερα μαγαζιά της Πρέβεζας.

Το τυπογραφείο του κυρίου Παναγιώτη Τσόκα

Ο κύριος Παναγιώτης λειτουργεί το τυπογραφείο του από το 1957. Το άνοιξε ο ίδιος, σε ηλικία 17 ετών, ενώ σήμερα έχει αναλάβει την επιχείρηση ο γιος του, Σπύρος Τσόκας. Το οίκημα αυτό ανήκε στον πατέρα του κυρίου Παναγιώτη και πριν ανοίξει το τυπογραφείο ήταν χωρισμένο στα δύο και αποτελούταν από ένα κουρείο και ένα υποδηματοποιείο. Τα πρώτα χρόνια η δουλειά ήταν πολύ δύσκολη, καθώς η τεχνολογία δεν ήταν ανεπτυγμένη. Έτσι αναγκάζονταν να δουλεύουν με το χέρι, αφού δεν υπήρχαν υπολογιστές, τοποθετώντας το κάθε γράμμα ξεχωριστά. Επίσης, εκείνη την εποχή δούλευαν με πολυτονικό σύστημα, γεγονός που αποτελούσε μια πρόσθετη δυσκολία. Αρχικά, μας αφηγείται, το

Σειτάν Παζάρ, ήταν ένας χωματόδρομος στρωμένος με πέτρες, σε αντίθεση με σήμερα που είναι ένα πανέμορφο καλντερίμι. Τη διακόσμηση του επιμελούνται συχνά οι καταστηματαρχές στολίζοντας το σοκάκι στις σημαντικότερες γιορτές. Τέλος, στη σημερινή εποχή, ύστερα από την ξενοδοχειακή ανάπτυξη στην Πρέβεζα, αυξήθηκε και η πελατεία, καθώς και η ποιότητα της δουλειάς.

Ιωάννα Παπίρη, Μυρτώ Κωστόγιαννη, Β' Γυμνασίου
Γεωργία Σερίφη, Γ' Γυμνασίου

Τα νέα της πόλης

Ο Αθλητικός Όμιλος Πρέβεζας στην Α2

Έπειτα από μια συναρπαστική σε εξέλιξη αναμέτρηση στο ΔΑΚ Πρέβεζας, μπροστά στο φιλάθλο κοινό της πόλης, ο Αθλητικός Όμιλος Πρέβεζας επικράτησε με 3-2 σετ στον τελικό των play-off της Β' Εθνικής βόλει ανδρών του Ερμή Ηγουμενίτσας και πανηγύρισε την άνοδό του στην Α2 Εθνική Κατηγορία.

Συναντήσαμε τον Ιάσονα Κανέλλο και το Βασίλη Ζήση, οι οποίοι μας μίλησαν για το βόλεϊ και την επιτυχία της ομάδας.

Θεωρείτε ότι ο αθλητισμός είναι σημαντικός για όλους μας;

Είναι πολύ σημαντικός, ναι! Γιατί εκτός από σώμα γυμνάζουμε νου και ψυχή. "Νους υγιής εν σώματι υγιεί", όπως έλεγαν και οι αρχαίοι Έλληνες.

Πώς και πότε ξεκινήσατε να αθλείστε;

Ιάσωνας: Εγώ ξεκίνησα στη Β' Γυμνασίου με ένα φίλο μου, τον Λεωνίδα Σακκά, και επειδή μου άρεσε πολύ το συνεχίζω μέχρι και σήμερα.

Βασίλης: Εγώ ξεκίνησα το 2004 με επιρροές από τον μπαμπά μου, που είναι προπονητής βόλεϊ και τον αδερφό μου, που παίζει κι αυτός.

Γιατί επιλέξατε το βόλεϊ ως άθλημα;

Από τις επιρροές που είχαμε και επειδή καταλάβαμε ότι μέσα στο βόλεϊ υπάρχει ομαδικότητα, πειθαρχία.

Πώς νιώθετε που παίζετε στην Α2 εθνική;

Υπερήφανοι! Είναι κάτι ιστορικό για την Πρέβεζα και νιώθουμε υπερήφανοι που καταφέραμε αυτό το επίτευγμα.

Πόσο σημαντικό είναι για μια μικρή πόλη όπως η Πρέβεζα να αναδεικνύει ομάδες που παίρνουν μέρος σε μεγάλες διοργανώσεις;

Είναι πολύ σημαντικό σε μια μικρή πόλη, όπως η Πρέβεζα, να υπάρχει μια ομάδα σε μεγάλη κατηγορία και επίπεδο. Ευχαριστούμε πάρα πολύ όλους τους φιλάθλους, που μας στηρίζουν σε κάθε αγώνα.

Υπάρχει καλή συνεργασία μέσα στην ομάδα;

Εννοείται πως υπάρχει. Ξεκινήσαμε όλοι μας σε μικρή ηλικία κι έτσι γνωριζόμαστε χρόνια. Δεν τσακωνόμαστε, είμαστε σαν μια οικογένεια.

Τι σημαίνει για σας αυτή η επιτυχία;

Πιστεύουμε ότι οι κόποι μας ανταμείφθηκαν, είμαστε πολύ χαρούμενοι που φτάσαμε ως εδώ και συνεχίζουμε βέβαια την προσπάθειά μας.

Τι θυσίες απαιτεί απ' την καθημερινότητά σας, τα μαθήματά σας και την προσωπική σας ζωή, η ενασχόλησή σας με το βόλεϊ σ' αυτό το επίπεδο;

Ιάσωνας: Εγώ τώρα που είμαι και στην Γ' Λυκείου προσπαθώ να πηγαίνω σε όσες πιο πολλές προπονήσεις μπορώ για να είμαστε όλοι μια δεμένη ομάδα.

Βασίλης: Εννοείται ότι χρειάζονται πολλές θυσίες. Προηγούνται βέβαια τα μαθήματα. Το βόλεϊ το ξεκινήσαμε όλοι ως χόμπι, αλλά εξελίχθηκε σε πιο επαγγελματικό επίπεδο.

Προπονητής του Α.Ο. Πρέβεζας: Γρηγόρης Τσεκούρας

Παίκτες του Α.Ο. Πρέβεζας:

Άρμπυρος Τάσος, Ζήσης Βασίλης, Κανέλλος Ιάσωνας, Κασιάρας Κωνσταντίνος, Μπάμπης Άγγελος, Μπουτόπουλος Κωνσταντίνος, Παππάς Γιάννης, Πηλιοκάτερος Νίκος, Σακκάς Λεωνίδας, Σωτηρίου Βασίλης, Σωτηρίου Σωτήρης, Σερμάνι Διονύσης, Χατζής Κωνσταντίνος, Χριστοφορίδης Φίλιππος.

Ζένια Ρούσου, Β' Γυμνασίου

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΚΟ ΚΟΜΙΤΑΤΟ ΠΡΕΒΕΖΑΣ

Για μια ακόμη χρονιά το Καρναβαλικό Κομιτάτο συνάρπασε και διασκέδασε το κοινό της πόλης, αλλά και τους επισκέπτες της μέσα από τις πολλές εκδηλώσεις που πραγματοποιήθηκαν. Το κунήγι του κρυμμένου θησαυρού, η καύση του Καρνάβαλου, καθώς και πολλές άλλες εκδηλώσεις γέμισαν με κέφι και ζωντάνια την Πρέβεζα. Η διασκέδαση κορυφώθηκε με την παρέλαση του Καρναβαλικού Κομιτάτου, στην οποία συμμετείχαν μικροί και μεγάλοι με πολλά άρματα. Οι αμέτρητοι καρναβαλιστές, δεν πτοήθηκαν από τις αντίξοες καιρικές συνθήκες και

παρά τον πολύ άσχημο καιρό και τη δυνατή βροχή, που δεν σταμάτησε ούτε λεπτό και το κρύο, απογείωσαν το κέφι και το ρυθμό. Βέβαια, η κακοκαιρία ήταν η αιτία να μην προσελκύσει το Καρναβαλικό Κομιτάτο τον κόσμο που μας είχε συνηθίσει τις προηγούμενες χρονιές. Ωστόσο, όσοι συμμετείχαν σίγουρα το διασκέδασαν και έδωσαν τον καλύτερό τους εαυτό.

*Παρασκευή Γεωργίου,
Φιλώ Πουτέση,
Β' Γυμνασίου*

βιβλιοκριτική

Με μολύβι φάμπερ νούμερο δύο, Άλκη Ζέη

Μια ολόκληρη ζωή...

Το βιβλίο αυτό της Άλκης Ζέη είναι ένα καθαρά βιογραφικό διήγημα, που ξετυλίγει την πολυτάραχη ζωή της έως τα 20 της χρόνια, δηλαδή έως το γάμο της με το Γιώργο Σεβαστίκογλου. Με ένα πλούσιο φωτογραφικό υλικό από την παιδική ηλικία έως τα εφηβικά της χρόνια, η Άλκη Ζέη ανοίγει την καρδιά της και μας εξιστορεί τη ζωή της στη Σάμο, μαζί με τη μεγαλύτερη αδερφή της, Ελένη, τα πρώτα χρόνια στην Αθήνα, την φτώχεια, την κατοχή, την αγάπη της για τη συγγραφή και μας γνωρίζει την οικογένειά της. Ήταν επαναστάτρια (ακόμα είναι), είχε μια πολύ όμορφη μητέρα, έναν αυστηρό πατέρα, μια καλή φίλη και μια αγαπητή αδερφή. Είναι μια αλήθεια για το παρελθόν της, που θυμάται ακόμα και τώρα στα 88 της χρόνια.

Ήταν το πρώτο βιβλίο της Άλκης Ζέη που διάβασα (με αφορμή το διαγωνισμό που διοργανώνουν οι εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ: "Ο θαυμαστός κόσμος της Άλκης Ζέη", στον οποίο συμμετέχει και το σχολείο μας, όπως θα διαβάσετε σε σχετικό άρθρο αυτού του τεύχους) και στην αρχή -το παραδέχομαι- το βρήκα λιγάκι βαρετό... Όμως σιγά-σιγά ξεδιπλωνόταν ένας αλλιώςτικός κόσμος, μακρινός από το δικό μας, μια αλλιώςτική Αθήνα, μια άλλη ζωή με διάσημους συνθέτες, ηθοποιούς και τελικά το λάτρεψα. Γυρνούσα σελίδα και πραγματικά περίμενα με αγωνία τι θα συμβεί. Είναι ένα βιβλίο που πραγματικά μπορούν να διαβάσουν μικροί και μεγάλοι και θα περιμένουν μέχρι την τελευταία σελίδα μια «έκπληξη».

Μένια Βασιλάκου, Β' Γυμνασίου

Περιεχόμενα

Μουσική

Προβληματισμοί

Συνεντεύξεις

Τέχνες και Γράμματα

Νέα του σχολείου

Η Κωνσταντίνα και οι αράχνες της, Άλκη Ζέη

Η Κωνσταντίνα ζει μαζί με τους γονείς της στην Αθήνα. Λίγο καιρό αργότερα μετακομίζουν στη Γερμανία, όπου βρίσκουν δουλειά ως δάσκαλοι σε ελληνικό σχολείο. Εκεί η Κωνσταντίνα ζει μια όμορφη ζωή, όμως όλα ανατρέπονται όταν οι γονείς της χωρίζουν και αυτή αναγκάζεται να επιστρέψει στην Ελλάδα και να ζήσει με τη γιαγιά της, τη Φάρμουρ, όπως τη φωνάζει στα σουηδικά... Ξαφνικά όλος ο κόσμος της γκρεμίζεται, νιώθει ότι δεν την καταλαβαίνει κανείς και κάπου εκεί κάποια θαυματουργά γαλάζια χαπάκια εισβάλλουν στη ζωή της... Σε αυτό το βιβλίο, η Άλκη Ζέη θίγει σημαντικά ζητήματα, όπως αυτό των ναρκωτικών και του διαζυγίου, δείχνοντάς μας πώς μπορούν να προκύψουν στη ζωή μας πριν καν οι ίδιοι μας να το αντιληφθούμε.

Στελίνα Ποϊκλή, Β' Γυμνασίου

**5ος Μαραθώνιος Ανάγνωσης
"Ο θαυμαστός κόσμος της Άλκης Ζέη"**

Κάθε χρόνο, οι εκδόσεις Μεταίχμιο διοργανώνουν ένα εκπαιδευτικό πρόγραμμα φιλιανγνωσίας με τη μορφή διαγωνισμού και στόχο την καλλιέργεια της φιλικής σχέσης των παιδιών με τη λογοτεχνία και εν τέλει την αγάπη τους για το βιβλίο, καθώς και τη γνωριμία τους με το σημαντικό έργο της σπουδαιότερης εν ζωή συγγραφέα παιδικής και εφηβικής λογοτεχνίας, Άλκης Ζέη.

Στο διαγωνισμό, λοιπόν, συμμετέχει και το σχολείο μας με σημαντικό αριθμό μαθητών από όλες τις τάξεις του Γυμνασίου. Τα παιδιά, αφού διάβασαν τα αντίστοιχα για κάθε τάξη βιβλία, συμπλήρωσαν τα ατομικά ερωτηματολόγια που μας στάλθηκαν, τα οποία σχεδιάστηκαν από τον Μιχάλη Αργυρίδη, δάσκαλο-μελετητή της σύγχρονης λογοτεχνίας για παιδιά και του έργου της Άλκης Ζέη.

Η συμπλήρωση του ερωτηματολογίου περιλαμβάνει διάφορες δραστηριότητες και ερωτήσεις, που σκοπό έχουν να ασκήσουν τους μαθητές στην αναλυτική και συνθετική σκέψη, την αξιολογική κρίση, την ανάπτυξη της φαντασίας, ενώ παράλληλα τους ωθούν να εκφράσουν τη γνώμη και τα συναισθήματά τους πάνω σε θέματα των βιβλίων που διάβασαν. Έτσι, λοιπόν, οι μαθητές ακούονται να γίνουν ενεργητικοί αναγνώστες και να εκφραστούν και οι ίδιοι τους.

Εκτός, όμως, από το σπουδαιότερο αυτό δώρο που έχουν ήδη κερδίσει όλοι οι μαθητές, την απόλαυση της ανάγνωσης, ο διαγωνισμός θα χαρίσει σε πολλά παιδιά πλούσια δώρα, ενώ με κλήρωση δέκα σχολεία θα παραλάβουν τιμές ένεκεν πολλούς τίτλους βιβλίων για τη βιβλιοθήκη τους, κάτι που για το δικό μας σχολείο θα ήταν πραγματικό ευτύχημα, καθώς η σχολική δανειστική βιβλιοθήκη (δεδομένου ότι το σχολείο μας είναι νεοσύστατο και τα εκπαιδευτικά κονδύλια μετά βίας αρκούν για να καλυφθούν τα πολύ βασικά λειτουργικά έξοδα του σχολείου) δεν είναι απλά φτωχική, αλλά σχεδόν ανύπαρκτη. Τέλος, έπειτα από συνεννόηση με τον εκδοτικό οίκο, μπορούμε να ελπίζουμε και σε μια γνωριμία με την ίδια τη συγγραφέα, την οποία έχουμε προσκαλέσει στο σχολείο μας.

Τα βιβλία που διάβασαν οι μαθητές ήταν τα εξής:

Ο μεγάλος περίπατος του Πέτρου (Α' Γυμνασίου)
Η Κωνσταντίνα και οι αράχνες της (Α', Β', Γ' Γυμνασίου)
Με μολύβι φάμπερ νούμερο δύο (Β', Γ' Γυμνασίου)

Νάντια Παππά-Σπύρου, Β' Γυμνασίου

π ο ι η σ η

21 Μαρτίου: Παγκόσμια Ημέρα Ποίησης

Η Παγκόσμια Ημέρα Ποίησης εορτάζεται κάθε χρόνο στις 21 Μαρτίου. Η αρχική έμπνευσή της ανήκει στον Έλληνα ποιητή Μιχαήλ Μήτρα, ο οποίος το φθινόπωρο του 1997 πρότεινε στην Εταιρεία Συγγραφέων να υιοθετηθεί ο εορτασμός της ποίησης στην Ελλάδα, όπως και σε άλλες χώρες, και να οριστεί συγκεκριμένη μέρα γι' αυτό.

Η ποιήτρια Λύντια Στεφάνου πρότεινε ως ημέρα εορτασμού την 21η Μαρτίου, την ημέρα της εαρινής ισημερίας, που συνδυάζει το φως από τη μία και το σκοτάδι από την άλλη, όπως η ποίηση, που συνδυάζει το φωτεινό πρόσωπο της αισιοδοξίας με το σκοτεινό πρόσωπο του πένθους. Η πρώτη Ημέρα Ποίησης γιορτάστηκε το 1998 στο παλιό ταχυδρομείο της πλατείας Κοτζιά. Ετοιμάστηκε με ελάχιστα έξοδα και πολλή εθελοντική δουλειά, και είχε μεγάλη επιτυχία.

Την επόμενη χρονιά, ο συγγραφέας Βασίλης Βασιλικός, πρόεδρος της Ελλάδας στην UNESCO, εισηγήθηκε στο Εκτελεστικό Συμβούλιο του οργανισμού η 21η Μαρτίου να ανακηρυχθεί Παγκόσμια Ημέρα Ποίησης, όπως η 21η Ιουνίου είναι Παγκόσμια Ημέρα Μουσικής και η ελληνική πρόταση υπερψηφίστηκε. Το σκεπτικό της απόφασης της UNESCO ανέφερε: «Η Παγκόσμια Ημέρα Ποίησης θα ενισχύσει την εικόνα της

ποίησης στα ΜΜΕ, ούτως ώστε η ποίηση να μην θεωρείται πλέον άχρηστη τέχνη, αλλά μια τέχνη που βοηθά την κοινωνία να βρει και να ισχυροποιήσει την ταυτότητά της".

Η συγκεκριμένη μέρα πλέον, έχει αγαπηθεί ιδιαίτερα από τον κόσμο και κάθε χρόνο διοργανώνονται εκδηλώσεις σε πολλές πόλεις. Έτσι και στην Πρέβεζα, στη Θεοφάνειο Αίδουσα Τέχνης, ο Σύλλογος "Περί βιβλίου" Πρέβεζας, για μια ακόμη χρονιά διοργάνωσε μια εξαιρετική βραδιά αφιερωμένη σε σημαντικούς Έλληνες ποιητές, δίνοντας φέτος φωνή σε μαθητές Λυκείου της πόλης μας. Ανάμεσά τους, απήγγειλαν ποιήματα, αλλά και πλαισίωσαν μουσικά την εκδήλωση μαθητές του Μουσικού Σχολείου.

Βασιλική Ντάκουλα, Β' Γυμνασίου

Αφιέρωμα: Κώστας Καρυωτάκης

Ποιητής και πεζογράφος, ίσως η σημαντικότερη λογοτεχνική φωνή που ανέδειξε η γενιά του '20 και από τους πρώτους, που εισήγαγαν στοιχεία του μοντερνισμού στην ελληνική ποίηση. Επηρέασε πολλούς ποιητές και με την αυτοκτονία του δημιούργησε φιλολογική μόδα, τον *Καρυωτακισμό*, που πλημμύρισε τη νεοελληνική ποίηση. Γεννήθηκε στην Τρίπολη στις 30 Οκτωβρίου 1896 και αυτοκτόνησε στην Πρέβεζα το απόγευμα της 21ης Ιουλίου 1928. Θεωρείται ως ο κυριότερος εκφραστής της σύγχρονης λυρικής ποίησης και τα έργα του

έχουν μεταφραστεί σε περισσότερες από τριάντα γλώσσες. Λόγω της εργασίας του πατέρα του, η οικογένειά του αναγκάζονταν να αλλάζει συχνά τόπο διαμονής. Έζησαν στη Λευκάδα, την Πάτρα, τη Λάρισα, την Καλαμάτα, το Αργοστόλι, την Αθήνα και τα Χανιά, όπου έμειναν ως το 1913. Από τα εφηβικά του χρόνια δημοσίευε ποιήματά του σε παιδικά περιοδικά, ενώ το όνομά του αναφέρεται και σε διαγωνισμό διηγήματος του περιοδικού «Διάπλαση των Παιδών». Σε ηλικία 17 ετών ερωτεύεται την Χανιώτισσα Άννα Σκορδύλη, μια σχέση που θα τον σημαδέψει, ενώ αργότερα συνδέθηκε με την ποιήτρια Μαρία Πολυδούρη.

Το 1917 αποφοίτησε από τη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών με λίαν καλώς. Στην αρχή επιχείρησε να ασκήσει το επάγγελμα του δικηγόρου, ωστόσο η έλλειψη πελατείας τον ώθησε στην αναζήτηση θέσης δημοσίου υπαλλήλου. Διορίστηκε στη Νομαρχία Θεσσαλονίκης, ενώ μετά την οριστική απαλλαγή του από τον Ελληνικό Στρατό για λόγους υγείας, τοποθετήθηκε σε διάφορες δημόσιες

υπηρεσίες, μεταξύ των οποίων οι νομαρχίες Σύρου, Άρτας και Αθήνας. Απεχθάνονταν τη δουλειά του και δεν ανεχόταν την κρατική γραφειοκρατία, εξού και οι πολλές μεταθέσεις του. Το Φεβρουάριο του 1928 αποσπάστηκε στην Πάτρα και λίγο αργότερα στην Πρέβεζα. Η αλληλογραφία του με συγγενείς του την περίοδο αυτή αναδεικνύει την απόγνωση του Καρυωτάκη για την επαρχιακή ζωή και τη μικρότητα της τοπικής κοινωνίας. Την 1η Ιουλίου στέλνει σε ένα ξάδερφό του το ποίημα "Πρέβεζα" (το οποίο, ωστόσο, τιτλοφορείται αρχικά και ως "Επαρχία").

Πολλοί που αγαπούν την Πρέβεζα θεωρούν ότι ο Καρυωτάκης με αυτό το ποίημά του την αδικεί. Ωστόσο, πρέπει να αντιληφθούμε πως ο Καρυωτάκης αναφέρεται στην Πρέβεζα του 1928, μια απομακρυσμένη επαρχιακή πόλη που απλώς βρέθηκε στο τέλος της τραγικής διαδρομής του. Θα μπορούσε στη θέση της να είναι μια οποιαδήποτε επαρχιακή πόλη του μεσοπολέμου.

Στις 20 Ιουλίου πήγε στο Μονολίθι και αποπειράθηκε επί δέκα ώρες να αυτοκτονήσει, προσπαθώντας μάταια να πνιγεί. Την επόμενη μέρα, στις 21 Ιουλίου, αγόρασε ένα περίστροφο και επισκέφτηκε ένα καφενείο της Πρέβεζας. Αφού πέρασε λίγες ώρες μόνος του καπνίζοντας, πήγε σε μια παρακείμενη παραλία, τον Άγιο Σπυρίδωνα, και έθεσε τέλος στη ζωή του κάτω από έναν ευκάλυπτο.

Στην τσέπη του η αστυνομία βρήκε ένα σημείωμα, που εξηγούσε τους λόγους της αυτοκτονίας του:

π ο ι η σ η

Είναι καιρός να φανερώσω την τραγωδία μου. Το μεγαλύτερό μου ελάττωμα στάθηκε η αχαλίνωτη περιέργειά μου, η νοσηρή φαντασία και η προσπάθειά μου να πληροφορηθώ για όλες τις συγκινήσεις, χωρίς τις περισσότερες να μπορώ να τις αισθανθώ. Τη χυδαία, όμως, πράξη που μου αποδίδεται τη μισώ. Εξήτησα μόνο την ιδεατή ατμόσφαιρά της, την έσχατη πικρία. Ούτε είμαι ο κατάλληλος άνθρωπος για το επάγγελμα εκείνο. Ολόκληρο το παρελθόν μου πειθεί γι' αυτό. Κάθε πραγματικότητάς μου ήταν αποκρουστική. Είχα τον ήλιο του κινδύνου. Και τον κίνδυνο που ήρθε τον δέχομαι με πρόθυμη καρδιά. Πληρώνω για όσους, καθώς εγώ, δεν έβλεπαν κανένα ιδανικό στη ζωή τους, έμειναν πάντα έρμαια των διαταγμών τους ή εθεώρησαν την ύπαρξή τους παιχνίδι χωρίς ουσία. Τους βλέπω να έρχονται ολοένα περισσότεροι μαζί με τους αιώνες. Σ' αυτούς απευθύνομαι. Αφού εδοκίμασα όλες τις χαρές !!! είμαι έτοιμος για έναν αιμωτικό θάνατο. Λυπούμαι τους δυστυχισμένους γονείς μου, λυπούμαι τα αδέρφια μου. Αλλά φεύγω με το μέτωπο ψηλά. Ήμουν άρρωστος. Σας παρακαλώ να τηλεγραφήσετε, για να προδιαθέση την οικογένειά μου, στο θείο μου Δημοσθένη Καρωτάκη, οδός Μονής Προδρομού, πάροδος Αριστοτέλους, Αθήνας.

[Υ.Γ.] Και για ν' αλλάξουμε τόνο. Συμβουλευώ όσους ξέρουν κολύμπι να μην επιχειρήσουν ποτέ να αυτοκτονήσουν δια θαλάσσης. Όλη νύχτα απόψε, επί δέκα ώρες, δεδρονόμουν με τα κύματα. Ήπια άφθονο νερό, αλλά κάθε τόσο, χωρίς να καταλάβω πώς, το στόμα μου ανέβαινε στην επιφάνεια. Ορισμένως, κάποτε, όταν μου δοθεί η ευκαιρία, θα γράψω τις εντυπώσεις ενός πνιγμένου.

Βασιλική Τσιόκου, Β' Λυκείου

Το Μάρτιο, στο Μουσικό Σχολείο Πρέβεζας, είχαμε κι έναν πρόσθετο λόγο να γιορτάζουμε την ποίηση, καθώς δύο μαθητές του σχολείου, ο Πυθαγόρας Κωτσούλας και η Χάρης -Αίηνοα Νούση-Sanchez, βραβεύτηκαν στον 6ο Πανελλήνιο Μαθητικό Διαγωνισμό Ποίησης, που διοργάνωσε ο Μορφωτικός Όμιλος Πετρούπολης. Το ποίημα του Πυθαγόρα έλαβε το Α' Βραβείο στην κατηγορία «Αλληγορικά ποιήματα», ενώ «Ο τρόμος της μαύρης χήρας» (που διαβάσατε και στο προηγούμενο τεύχος) της Χαράς τον Α' Έπαινο στην κατηγορία «Κοινωνικά ποιήματα».

Ελπίζουμε να σας συγκινήσουν το ίδιο.

Αιτίλο

Η άμμος βρωμάει μέσα στο τσουκάλι
κάτω από τη φωτιά
κι ο καθρέφτης σουρώνει πάνω σε γίγαντες

Και το αίμα σουρώνει
και αρχίζει να μυρίζει η άσχημη θάλασσα
Και ο ήλιος καίει παραπάνω
Εγκλωβίζεται.

Τον βάζω στο αυτί κι ακούω το σκύλο μου να πονάει.

Έβγαλε τρία κεφάλια κι εγώ δεν είμαι σπιτί.

Πυθαγόρας Κωτσούλας, Γ' Λυκείου

Ο τρόμος της «μαύρης χήρας»

Τοίχοι σκισμένοι
Νύχια ματωμένα
Αίμα αποσταγμένο από κόκκινα τριαντάφυλλα
Που καταναλώθηκαν στο όνομα ενός κάποιου πάθους
Μιας αισχρής αγάπης
Που η αίγλη της μάταια τύλιξε
Στοιχείωσε
Μυαλά αθώα.

Το έλεγαν και στην τηλεόραση
Η ζωή θέλει θυσίες
Θέλει θυσίες η ζωή

Ακόμα και τον ίδιο το θάνατο.

Όμως γλυκιά μου, εσύ επέζησες.
Γι' αυτό κλάψε! Τώρα μπορείς.
Το γυαλί περιμένει, μετά από όλα αυτά,
Τουλάχιστον να σπάσει από τις κραυγές σου.
Ξαφνικά ο χαμός του κόσμου δεν είναι ανεπαίσθητος.
Όχι σε αυτή τη φλούδα της γης.
Η διαφάνεια καταντά καταπιεστική
Τελικά εξυπηρετώ το θεατή.
Ουρλιάζω σαν ζώο.
Από θλίψη ή από πίεση
Δεν είμαι ικανή να ξεχωρίσω.

Ναι, έσκισα τοίχους, μάτωσαν τα δάχτυλά μου
Η καρδιά μου κοντεύει να εκραγεί
Ο τρόμος ζει μέσα μου και τον μοιράζομαι
Αγάπησα τόσο που μίσησα
Συγγνώμη μαμά.

Χάρης-Αίηνοα Νούση-Sanchez, Γ' Λυκείου

Από την εκδήλωση για τον εορτασμό της Παγκόσμιας Ημέρας Ποίησης, η Χαρά κι ο Πυθαγόρας απαγγέλλουν Ελύτη.

Τα νέα του Μουσικού Σχολείου

Ο Μάρτιος και ο Απρίλιος υπήρξαν ιδιαίτερα δραστήριοι μήνες για το σχολείο μας. Ενδιαφέρουσες διδακτικές επισκέψεις, συμμετοχές σε δρώμενα της πόλης, βραβεύσεις, ομιλίες, σεμινάρια και, φυσικά, μουσικές εκδηλώσεις που διοργανώνει, όπως πάντα, το Μουσικό Σχολείο! Με χαρά θα θέλαμε να μοιραστούμε τις εντυπώσεις μας με σας, το αγαπημένο μας αναγνωστικό κοινό!

Διδακτική Επίσκεψη στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων

Η Γ΄ Γυμνασίου και η Α΄ Λυκείου του Μουσικού Σχολείου, στο πλαίσιο του μαθήματος της Φυσικής και της Χημείας, πραγματοποίησαν μια διδακτική επίσκεψη στο Πανεπιστήμιο Φυσικής και Χημείας των Ιωαννίνων. Κατά την άφιξή μας στο Πανεπιστήμιο, χωριστήκαμε σε ομάδες των 27 ατόμων, ώστε οι φοιτητές και οι καθηγητές του τμήματος να μπορέσουν να μας ξεναγήσουν καλύτερα στο χώρο του Πανεπιστημίου.

Αρχικά, η πρώτη ομάδα μαθητών παρακολούθησε ένα ενδιαφέρον βίντεο σχετικά με τους νομπελίστες φυσικούς και χημικούς του 20ού αιώνα. Παράλληλα, η άλλη ομάδα παρακολούθησε ορισμένα εντυπωσιακά πειράματα, τα οποία παρουσίασαν μεταπτυχιακοί φοιτητές του πανεπιστημίου. Ένα από τα πιο εντυπωσιακά πειράματα ήταν το πείραμα που στηρίζεται στην αρχή του Αρχιμήδη. Στη συνέχεια, οι μαθητές ενώθηκαν και παρακολούθησαν αρκετά ακόμη πειράματα Χημείας και Φυσικής. Ένα από αυτά ήταν η τοποθέτηση μιας κίτρινης λάμπας σε έναν φούρνο μικροκυμάτων, η οποία μετά από ένα περίπου λεπτό άναψε!

Είναι πολύ σημαντικό οι μαθητές να έχουν την ευκαιρία να πραγματοποιούν ανάλογες διδακτικές επισκέψεις, που επιτρέπουν στη μάθηση να απαγκιστρώνεται από τα στενά πλαίσια της σχολικής τάξης και να γίνεται βίωμα με τον πιο δημιουργικό και ευχάριστο τρόπο.

Διδακτική Επίσκεψη στο αρχαιολογικό Μουσείο Ηγουμενίτσας

Οι μαθητές της Α΄ και Β΄ Γυμνασίου επισκέφτηκαν το Αρχαιολογικό Μουσείο Ηγουμενίτσας και εντυπωσιάστηκαν τόσο από τη μόνιμη έκθεση του μουσείου, όσο και από την περιοδική έκθεση, "Ήχοι Αρχαίων". Ο κ. Ρύγνης και η κ. Λάζου ξεναγήσαν τα παιδιά στους χώρους του μουσείου παρουσιάζοντας αναλυτικά τα εκθέματα, τις ιστορικές περιόδους εμφάνισής τους και το πολιτισμικό πλαίσιο μέσα στο οποίο εντάσσονταν, απαντώντας παράλληλα στις ποικίλες απορίες των παιδιών.

Ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα αποδείχθηκε για τους μαθητές του Μουσικού Σχολείου η περιοδική έκθεση "Ήχοι Αρχαίων", καθώς είχαν την ευκαιρία να δουν ανακατασκευασμένα αρχαία μουσικά όργανα κι έτσι να συνδέσουν πολλά από αυτά που είχαν ήδη διαχθεί στη σχολική τάξη με τα εκθέματα που είδαν και περιεργάστηκαν. Μάλιστα, το εκπαιδευτικό πρόγραμμα που έχει ετοιμάσει το Μουσείο Ηγουμενίτσας για τις επισκέψεις μαθητών κατέστησε ακόμη πιο ενδιαφέρουσα την περιήγησή τους, αλλά και επικοινωνητική, καθώς τα παιδιά κλήθηκαν να εργαστούν ομαδικά, να λειτουργήσουν κριτικά, να συγκεντρώσουν πληροφορίες και στοιχεία, τα οποία κάθε ομάδα παρουσίασε στο τέλος στους υπόλοιπους συμμαθητές τους και τους καθηγητές.

Αλίκη Τσόκα, Ζωή Μπέλλου, Γ΄ Γυμνασίου

Στο πλαίσιο του «Μουσικού Μαρτίου και Απριλίου», το σχολείο μας προσκάλεσε σημαντικούς μουσικολόγους να παρουσιάσουν το έργο τους τόσο στους μαθητές όσο και στο ευρύτερο κοινό της Πρέβεζας. Υποδέχτηκε τον κ. Χ. Σαρρή, οποίος παρουσίασε το ντοκιμαντέρ «Γκάνιτες Λαλούν» και τον κ. Ν. Ορδουλίδη, που μας μίλησε για το «πιάνο αλλιώς», παρουσιάζοντας ζωντανά στο πιάνο έργα του μουσικού αυτού εγχειρήματος.

Επίσης, κάλεσε τους διακεκριμένους σολίστ, μέλη και συνεργάτες της Κρατικής Ορχήστρας Αθηνών, Έφη Παπαθωμαΐδη (πιάνο), Μαργαρίτα Πλέστη

(βιολί) και Βαγγελή Σκούρα (κόρνο) να ομορφύνουν ένα κυριακάτικο πρωινό του Μαρτίου ερμηνεύοντας κομμάτια Μουσικής Δωματίου. Η εκδήλωση αποτέλεσε το επιστέγασμα ενός τριήμερου σεμιναριακού κύκλου, που πραγματοποιήθηκε στο σχολείο από την κ. Παπαθωμαΐδη και πολλοί μαθητές είχαν την ευκαιρία να παρακολουθήσουν.

Επιτυχίες στα... Μαθηματικά!

Ο Απόστολος Βερύκιος (Γ΄ Γυμνασίου) ολοκλήρωσε με επιτυχία και τη Γ΄ Φάση της Ελληνικής Μαθηματικής Ολυμπιάδας, «Ο Αρχιμήδης», και έλαβε το **Χάλκινο Μετάλλιο!**